Tịch Hề

Yêu em như ngày đầu

Lươn Team Dịch

WAKA
NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Chương 1
Đánh cược

2 3 giờ 55 phút đêm, tại quán bar xa xỉ nhất Hồ Thành.

Giữa sàn nhảy nhấp nháy ánh đèn, bầu không khí nóng bỏng mê hoặc lòng người như thể những tinh linh với khát vọng chực chờ được giải thoát trong màn đêm.

Tại một chiếc bàn tròn, sáu bảy người gồm cả nam cả nữ đang vui vẻ uống rượu chơi trò đoán số, vui đến quên trời quên đất.

Người con gái ngồi dựa lưng trên chiếc ghế đẩu màu đen, làn tóc xoăn nhẹ buông lơi trên xương quai xanh xinh đẹp, cô mặc một chiếc áo phông màu trắng phối với quần bó màu đen, cách ăn mặc rất bình thường.

“Thua rồi, uống.”

Kiều Nam ngẩng đầu uống cạn ly rượu cuối cùng, thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi: “Tôi phải đi đây.”

Sắp đến nửa đêm rồi, cô không thể ở lại nữa. Hôm nay đúng là xui tận mạng, cô không thắng được một ván nào cả, không những không kiếm được đồng nào mà còn phải uống không ít rượu.

“Đợi đã.”

Bạn cùng bàn cười, lên tiếng: “Cho cô cơ hội để lật ngược tình thế, có muốn không?”

“Cái gì?” Kiều Nam dừng bước.

“Thật hay thách, dám chơi không?”

“Dám!”

Ánh mắt đồng nghiệp đều tỏ ý cười, mọi người đều đang chơi high đến quên trời quên đất, ai ai cũng mở to mắt hóng trò vui sắp tới.

Kiều Nam vừa nghĩ đến ví tiền đang xẹp lép của mình thì sức chiến đấu của cô đột nhiên tăng vọt.

“Nhanh, đặt cược nào.”

Vương Mập với chiếc bụng to móc ra một tờ tiền màu đỏ đập lên bàn, gào lên: “Muốn xem kịch hay thì nhanh nhanh đặt tiền!”

Ban ngày mọi người ở đây đều phải căng thẳng làm việc, tối đến thế nào cũng phải tìm một nơi để xả stress. Kiều Nam thầm đếm số tiền đặt cược, nửa tháng tới cô có thịt để ăn rồi.

“Câu hỏi là gì?”

Có người nhìn đồng hồ đeo tay, bấm thời gian, nói: “Trong vòng sáu mươi giây tính từ bây giờ đến mười hai giờ đêm, cô phải hỏi người đàn ông nào bước vào cửa đầu tiên xem quần lót của anh ta màu gì.”

Kiều Nam gãi đầu, cái đám người này đúng là bị đè ép quá lâu rồi!

Nhưng chỉ mỗi thế này mà cũng muốn làm khó cô sao?

Nực cười! Cô là ai cơ chứ!

Kiều Nam nâng ly cocktail uống cạn, sau đó dứt khoát đứng dậy, đi đến chỗ lối vào của quán bar. Thời gian sắp điểm mười hai giờ đêm, đúng là lúc quán bar nhộn nhịp nhất, cô không đoán được người tiếp theo tiến vào sẽ là ai, là nam hay nữ, già hay trẻ, xấu hay đẹp, là cao, giàu, đẹp trai, hay là thấp, nghèo, còn xấu.

Cô chẳng có thông tin nào cả, hoàn toàn đều dựa vào may mắn.

Nhưng từ tối đến giờ cô chẳng may mắn tí nào cả nên Kiều Nam thầm cầu nguyện, xin các cụ gánh, đừng có đụng phải một tên đàn ông bỉ ổi.

33, 32, 31...

Đám bạn xấu xa đằng sau cùng nhau đếm ngược, Kiều Nam hơi căng thẳng. Nếu không có ai đi vào thì sao bây giờ? Hoặc nếu người vào là phụ nữ thì có phải cô sẽ không kiếm được tiền đúng

không!

“Nhanh lên nào!”

Kiều Nam vừa nhìn chằm chằm đồng hồ vừa hướng ánh mắt về phía cửa lớn.

Kim giây vẫn tiến lên, nhưng cửa lớn vẫn đóng như cũ, không hề động đậy.

Toang rồi!

Cô cúi đầu, tối nay đúng là đen đủi!

Đột nhiên có bóng dáng lướt qua trước mặt cô, Kiều Nam vội ngẩng đầu lên, một người đàn ông đã lướt qua.

Người đàn ông này dùng Lăng Ba Vi Bộ* để đi vào à? Sao mà đi nhanh như vậy?

(*) Lăng Ba Vi Bộ: Chiêu thức trong Thiên Long Bát Bộ

Kiều Nam ngay lập tức chạy đến trước mặt anh ta: “Anh gì ơi, có thể trả lời một câu hỏi của tôi được không?”

Người đàn ông mặc áo vest màu đen, bên trong là một chiếc áo phông trắng đơn giản, phía dưới là một chiếc quần đen thoải mái, gấu quần xắn lên để lộ mắt cá chân vô cùng gợi cảm.

Kiều Nam không nhịn được mà đánh giá người đàn ông trước mặt, đúng là một tác phẩm nghệ thuật.

“Cái gì?”

Trong khoảng thời gian chờ đợi ngắn ngủi, giọng nói người đàn ông vang lên trầm bổng êm tai như tiếng đàn cello nhưng lại không hề có tí cảm xúc nào.

Kiều Nam ngẩn ngơ, vậy mà anh ta lại trả lời cô.

Lịch thiệp quá!

Trong lòng cô âm thầm cộng thêm điểm cho người đàn ông này.

“Ừ thì…”

Câu hỏi phía sau khó mà nói ra, nhịp tim của cô dần tăng tốc.

“Cố lên, sắp hết thời gian rồi.”

Đồng đội heo bên kia còn không quên bổ thêm cho cô một đao.

Thay vì chỉ biết nghe theo thì thà cô cứ bình thản điềm tĩnh. Kiều Nam cố giấu vẻ mặt kì quái của mình, hỏi: “Xin hỏi quần lót của anh màu gì?”

Tiếng nhạc xung quanh đinh tai nhức óc, Kiều Nam thấy mặt người đàn ông không hề có biểu cảm nào, còn tưởng là anh ta chưa nghe rõ, vì vậy cô lại lớn tiếng hỏi lại một lần nữa.

Đám bạn xấu đằng sau đều nghệt mặt ra nhìn, thay vì tò mò quần lót của người đàn ông màu gì thì họ càng muốn biết giây tiếp theo anh ta sẽ làm gì hơn.

Còn một giây nữa là hết giờ, lòng Kiều Nam nóng như lửa đốt: “Anh gì ơi, anh…”

“Không có.”

Người đàn ông mở miệng, Kiều Nam không nghe rõ, cô vô thức tiến lại gần anh ta: “Không có cái gì cơ?”

Anh ta ngẩng đầu lên lộ ra một đôi mắt màu nâu sẫm sáng lấp lánh, đôi môi mỉm cười khiến bên má hiện lên lúm đồng tiền nho nhỏ.

Cổ họng người đàn ông bật ra tiếng cười nhàn nhạt khiến cả người Kiều Nam tê dại.

“Tôi không mặc quần lót.”

Góc áo vest của người đàn ông quét qua mu bàn tay của Kiều Nam, cô ngây ra như phỗng, bên tai không ngừng vang vọng tiếng cười và lời nói của anh ta.

Ha ha.

Tiếng cười hô hô kéo Kiều Nam quay về hiện thực, cô quay trở lại bàn, đồng bọn vội xúm quanh cô hóng hớt: “Sao rồi, anh đẹp trai kia mặc quần lót màu gì?”

“Màu đen.”

“Màu trắng.”

“Màu xanh lam.”

Đám đông thảo luận sôi nổi, Kiều Nam vẫn cúi đầu không nói gì.

“Chẳng lẽ là màu hồng à?”

Cô buồn bực nâng ly cocktail uống mấy ngụm, sau đó phồng má: “Anh ta không mặc quần lót.”

Phụt!

Mọi người đều sửng sốt, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, không mặc thật sao?

Miếng ăn đến miệng còn rơi, thịt nửa tháng này của cô mất rồi, Kiều Nam vô cùng buồn bã.

Trong đám đồng nghiệp có một người đàn ông đeo kính cao gầy, anh ta cau mày nhớ lại góc nghiêng của người đàn ông vừa rồi, chậc lưỡi nói: “Người vừa nãy, mọi người không thấy hơi quen mặt sao?”

Người đàn ông đeo kính cao gầy đúng là có một đôi mắt rất tinh, chỉ cần là người anh ta đã gặp, dù lâu thế nào anh ta cũng có thể nhận ra. Mễ Mễ mặc váy siêu ngắn sáp lại gần, cười hỏi: “Anh có thông tin của anh ta à? Mau khai ra.”

Người đàn ông cao gầy híp mắt liếc nhìn rãnh ngực đầy đặn của Mễ Mễ, cúi đầu tiếp tục uống rượu: “Không có.”

Xuỳ!

Biết ngay là anh ta chém gió mà!

…

Sáng hôm sau, 7 giờ 30 phút, Kiều Nam mang theo đôi mắt gấu trúc đi vào sảnh chính lộng lẫy nguy nga của đài truyền hình. Theo bước chân của cô, màn hình siêu lớn trong sảnh cũng vang lên tiếng nhạc của chương trình tin tức buổi sáng.

Trên màn hình lớn, giọng nói tròn vành rõ chữ vô cùng êm tai của hai biên tập viên vang vọng khắp sảnh.

Kiều Nam nhìn chằm chằm vào hai biên tập viên chủ chốt của đài truyền hình, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Bên trái là biên tập viên nam mặc vest, mặt mày sáng sủa thanh tú. Anh ta nắm bắt tốc độ và ngữ điệu rất phù hợp, giọng nói cũng vô cùng êm tai.

Tuy rằng kí ức của cô rất mơ hồ nhưng trong mỗi giấc mơ, lúc nào ước vọng thời thơ ấu cũng hiện về. Mỗi lần chơi trò gia đình, cô đều muốn đóng vai một cô gái xinh đẹp đọc tin tức trên tivi.

Lúc đó anh ta luôn cười nhạo ước mơ của cô, nhưng hai mươi năm sau, người cười nhạo cô khi đó đã trở thành biên tập viên nam đứng đầu Hồ Thành.

Kiều Nam cúi đầu bước vào thang máy. Thứ duy nhất không thay đổi trong mấy năm nay chỉ là ước mơ của cô.

Khi thành phố này bừng tỉnh sau đêm dài và đón những ánh ban mai đầu tiên, cô luôn hi vọng mình có thể xuất hiện trước mặt toàn thể người dân thành phố với nụ cười trên môi, tặng cho họ một nụ cười còn rực rỡ hơn cả nắng sớm.

“Kiều Nam, chủ nhiệm gọi cô.”

Về đến khu làm việc, đồng nghiệp bắt đầu nói chuyện. Kiều Nam vò mẻ chẳng sợ nứt, bất chấp đi vào trong, chuẩn bị sẵn tâm lý bị ăn mắng.

“Hai tháng liên tục không nộp được một tiêu đề tin tức nào ra hồn, cô có cần thưởng quý nữa không đây?”

“Công việc quan trọng nhất, tiền thưởng chỉ là phù du.” Kiều Nam cười hihi đáp lại.

Chủ nhiệm Nghiêm hừ nhẹ: “Cô không cần, nhưng chúng tôi thì vẫn cần đấy!”

Kiều Nam cúi đầu, không dám tiếp lời.

Bụp!

Chủ nhiệm Nghiêm trực tiếp vứt cho cô mấy tấm ảnh: “Chọn một đi.”

Hiếm khi chủ nhiệm đột nhiên đại phát từ bi, cung cấp tư liệu phỏng vấn cho cô, Kiều Nam nhìn lướt qua, nhanh chóng rút ra một tấm ảnh: “Tôi đi phỏng vấn ngay.”

Cô đang định quay người rời đi, chủ nhiệm Nghiêm lại dặn dò

thêm: “Còn phải làm tường thuật trực tiếp nữa đấy.”

“Đã rõ.”

Kiều Nam mang thiết bị phỏng vấn nhanh chóng đến hiện trường.

Ba mươi phút sau, chuyên mục tin tức nhanh của thành phố có một tin tức xuất hiện, lập tức thu hút được sự quan tâm của người dân.

Gần đến trưa, Kiều Nam mới vác máy quay nặng trĩu trở lại. Bởi vì phải vội đi quay tường thuật trực tiếp hiện trường, ngay cả ngụm nước cô cũng chưa được uống.

“Tiểu Nam.”

Đồng nghiệp xung quanh thấy cô quay lại, bắt đầu ồn ào gọi cô: “Hôm nay tường thuật trực tiếp hiện trường của cô vô cùng chấn động, lượt truy cập trên mạng đã vượt qua một triệu lượt rồi!”

“Thật sao?” Người trong cuộc như cô không ngờ lại có thể có hiệu quả như vậy, Kiều Nam vội vàng mở máy tính.

Công ty Khải Thái vô cùng nổi tiếng mấy năm trước đột ngột tuyên bố phá sản, nhân viên bị nợ lương, họ chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhưng vẫn gặp khó khăn và không tìm được cách giải quyết.

Vì vậy họ mang biểu ngữ đến biểu tình trước cửa công ty, yêu cầu người phụ trách cho họ một câu trả lời chính đáng.

Tường thuật trực tiếp hiện trường của Kiều Nam là cảnh cô đứng giữa những nhân viên đó, dùng ngôn từ chính nghĩa, lời nói đanh thép giúp họ đòi lại công bằng.

Ở bất cứ đâu, những phóng viên có tấm lòng chính nghĩa đều sẽ được mọi người yêu mến. Tin tức vừa được phát đã nhận được lượt quan tâm khủng từ người dân thành phố.

Há há há, cuối cùng sau hai tháng cô cũng được nở mày nở mặt rồi.

Khúc Mễ bưng cốc nước đi đến, cười một cách thâm sâu: “Tiểu Nam, cô có biết câu chuyện đằng sau của Khải Thái không?”

Mễ Mễ là chuyên gia hóng hớt, từ những nhân vật chính trị cấp

cao đến những minh tinh trong giới giải trí, chỉ cần là nơi có drama nhất định sẽ có dấu chân của cô ta.

“Không biết.”

Kiều Nam nghe là biết Mễ Mễ đang ám chỉ điều gì đó: “Nhưng dù là có chuyện gì thì cũng không thể nợ lương của nhân viên.”

Làm ngành này không chỉ cần năng lực mà còn phải có mối quan hệ sâu rộng. Nếu không hiểu rõ những dây mơ rễ má đằng sau, sớm muộn gì cũng sẽ rước phiền phức vào người.

Khúc Mễ nhún vai, không nói nữa. Người ta đã không muốn nghe, vậy thì thôi bỏ đi.

Cả buổi chiều, Kiều Nam không hề rời khỏi máy tính một phút giây nào. Lượt truy cập của tin tức kia vẫn không ngừng tăng lên, tính đến lúc cô tan làm, lượt truy cập đã vượt qua mười triệu.

Kiều Nam không phải muốn nổi tiếng mà cô chỉ hi vọng tường thuật trực tiếp của cô có thể tiếp cận được với càng nhiều người xem càng tốt. Những người lao động vất vả cả năm kia phải nhận được thù lao mà họ xứng đáng được nhận.

Trên đường về nhà, Kiều Nam luôn cảm thấy có người đang đi theo mình. Sắc trời dần tối, cô tăng tốc bước về phía trước, nhưng đột nhiên cô nghe thấy đằng sau có tiếng xe đang đến gần.

Kiều Nam co giò chạy.

Phía trước có ngã rẽ trái, chạy ra khỏi con ngõ nhỏ này là có thể ra một con phố tấp nập.

Két!

Trong ngõ có hai chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt cô, Kiều Nam cấp tốc dừng bước, suýt nữa thì cô đã đâm sầm vào cửa xe.

Hai chiếc xe đi theo phía sau cũng theo đó dừng lại, cô tiến vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tim Kiều Nam bắt đầu đập nhanh, cô đã đắc tội với ai rồi sao?

Tài xế mở cửa xe ô tô, người đàn ông ngồi trên ghế da đằng sau hơi nghiêng đầu, giọng nói rất trầm: “Là cô ta sao?”

Giọng nói này!

Kiều Nam kinh ngạc ngẩng đầu.

“Anh Úc, chính là cô ta.” Cấp dưới báo cáo, người đàn ông phất tay, ý bảo bọn họ có thể hành động.

“Các người muốn làm gì?” Kiều Nam còn chưa hiểu rõ tình hình hiện tại là thế nào, đã có hai người đàn ông mặc vest đen đi đến gần cô.

“Đừng lại gần tôi!”

Bốn bề xung quanh tối đen, trong đầu Kiều Nam toàn là những hình ảnh máu me bạo lực. Cô nhìn chằm chằm người đàn ông trong xe phía đối diện, giọng nói run rẩy: “Anh, anh ơi…”

“Anh gì ơi, mấy người muốn làm gì?”

Cô chỉ muốn hỏi anh ta mặc quần lót màu gì thôi, không đến nỗi phải giết người diệt khẩu chứ?!

“Cô Kiều Nam, tốt nhất cô nên im lặng.”

Giết người diệt khẩu?

Hai người đàn ông mặc đồ đen nhìn nhau, sau đó mỗi người một bên giữ chặt vai Kiều Nam, muốn nhét cô vào trong xe.

Thấy chết không cứu?

Kiều Nam liếc người đàn ông đang bình tĩnh, tức nổ phổi: “Nếu anh để bọn họ bắt tôi, có tin tôi sẽ để cả Hồ Thành này đều biết anh không mặc quần lót hay không hả?”

Người đàn ông ngồi trong xe nghiêng đầu, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn Kiều Nam chằm chằm mấy giây, ngón cái ấn giữa hai đầu lông mày.

“Nhét cô ta lên xe.”

Úc Cẩm An cất giọng trầm thấp, hai cấp dưới không dám chậm trễ.

“Vâng, thưa anh Úc.”

Chương 2
Cừu non thế mạng

Ở phía Tây Bắc Hồ Thành, bố cục quy hoạch rõ ràng là cao cấp hơn các khu khác. Độ phủ xanh của khu này lên đến tận sáu mươi phần trăm, những dãy biệt thự được xây với khoảng cách hợp lý, Kiều Nam nhìn những thiết kế hiện đại hóa bậc nhất qua cửa kính ô tô, trong lòng thầm cảm thán.

Đúng là khu nhà giàu, chỉ nhìn hai hàng cây trồng ven đường thôi cũng thấy đẳng cấp hơn hẳn hàng cây trồng dưới nhà cô.

Chiếc xe màu đen dần tiến vào trung tâm khu biệt thự, Kiều Nam cười hihi hỏi hai người đàn ông ngồi đằng trước: "Hai anh trai, rốt cuộc chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Trời cũng tối rồi, các anh đưa tôi đến đây, tí nữa tôi không biết đường về nhà đâu."

"Anh gì ơi, anh đẹp trai ơi, các anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Kiều Nam nói hết nước hết cái, hai người đằng trước vẫn không hề thay đổi sắc mặt.

Cũng cứng miệng đấy.

Cô hừ nhẹ một tiếng, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Chiếc xe dừng lại trước một biệt thự bốn tầng, Kiều Nam đứng trước cửa xe trố mắt nhìn. Tuy tòa nhà này chỉ có bốn tầng nhưng còn cao hơn cả tòa nhà sáu tầng.

Chậc chậc!

Đúng là đốt tiền mà!

Bước vào cửa biệt thự, cuối cùng Kiều Nam cũng hiểu vì sao tòa biệt thự này lại một mình một kiểu, cao hơn những tòa khác nhiều như vậy.

Mỗi tầng của tòa nhà này đều cao tận bốn mét, cô đứng trong phòng khách sáng rực lấp lánh mà cảm thấy mình nhỏ bé vô cùng.

Lúc học đại học cô đã học qua lớp tâm lý học, sau khi nhớ lại ấn tượng về người đàn ông kia, cô nhanh chóng đưa ra kết luận.

Anh ta có bệnh tâm lý, hay nói cách khác là tinh thần có vấn đề. Chỉ cần trong lòng buồn bã quá mức là sẽ sợ hãi và có cảm giác áp lực, vậy nên mới phải sống trong một ngôi nhà có trần nhà cao như vậy.

Chẳng trách anh ta lại có đam mê kỳ lạ, hóa ra là do tâm lý có vấn đề. Kiều Nam càng phân tích càng thấy có lý, trong lúc cô còn ngơ ngẩn, một bóng người đã đi đến bên cạnh cô.

Đợi đến khi Kiều Nam kịp phản ứng, da đầu liền tê dại: "Anh, anh, xe của anh không phải đi sau tôi sao?"

Lúc này người đàn ông đã cởi vest, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng. Chiếc áo sơ mi ôm lấy cơ ngực săn chắc của anh ta, Kiều Nam nhìn chằm chằm vào cơ bụng như ẩn như hiện sau lớp áo, không hề rời mắt.

Anh ta vừa có ngoại hình xuất chúng vừa nhiều tiền đến mức khiến người khác phải ghen tị, lại còn có thêm dáng người mlem mlem, sao lại vô lý như vậy được chứ!

Người đàn ông dựa vào sofa, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt.

Một giây, hai giây, ba giây…

Kiều Nam không chịu yếu thế, cũng trừng mắt nhìn lại anh ta, từ trên xuống dưới cô cũng chỉ có mỗi đôi mắt này là có thể đấu với anh ta, để xem mắt ai to hơn?

"Khụ khụ…"

Hai người đưa Kiều Nam đến đây không biết đã biến mất từ lúc nào, nhưng lại xuất hiện thêm một người mặc vest màu xám đen đeo cà vạt: "Anh Úc, tôi có thể bắt đầu được chưa?"

“Ừm.” Úc Cẩm An trầm giọng.

Kiều Nam lập tức dụi mắt, còn tiếp tục trừng nhau, cô sẽ rơi nước mắt mất!

“Tính đến mười phút trước, tin tức tường thuật trực tiếp liên quan đến việc công ty Khải Thái nợ lương nhân viên đã đạt gần năm mươi nghìn lượt share, lượt truy cập đã gần mười triệu.” Trợ lý báo cáo lại tình hình thực tế.

Trong đầu Kiều Nam kêu ong lên, ý nghĩ đầu tiên chính là: Cô nổi tiếng rồi!

“Nếu không kịp thời ngăn chặn, mức độ ảnh hưởng ngày mai sẽ còn lan rộng nhanh hơn hôm nay.” Sau khi phân tích số liệu, trợ lý kịp thời nhắc nhở.

Cô vừa trở thành người nổi tiếng trên mạng thôi, không thể đứt gánh giữa đường như vậy được. Kiều Nam hít sâu một hơi, nói: “Anh gì ơi, tôi không biết anh có quan hệ thế nào với Khải Thái, nhưng trên cương vị là một phóng viên thu thập tin tức, lại còn là phóng viên tin tức của đài truyền hình An Cẩm, tôi buộc phải dựa theo sự thật, phải đem những tin tức phỏng vấn chân thực và đáng tin cậy nhất đến trước mặt người dân Hồ Thành một cách nhanh nhất!”

Kiều Nam nói những lời này một cách rất hùng hồn.

Người đàn ông ngồi trên sofa nhướng mày, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Ánh mắt sâu thẳm sắc bén đó khiến Kiều Nam có phần chột dạ: “Anh nhìn gì vậy?”

Trợ lý đứng bên cạnh không nhịn được nói: “Nếu đã là nhân viên của đài truyền hình An Cẩm thì nên biết đặt lợi ích của đài truyền hình lên trước. Cô có biết Khải Thái và An Cẩm có quan hệ gì không?”

Lại là quan hệ?

Ánh mắt Kiều Nam đột nhiên trở nên sắc lạnh: “Có quan hệ gì thì có liên quan đến tôi không? Công việc của tôi chỉ là thu thập tin tức, báo cáo tình hình thực tế nhất, còn về những mối quan hệ mà các anh nói, đó đều là việc của boss, tôi không quản được!”

Trợ lý bị những lời của cô làm cho câm nín, vô thức nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

Úc Cẩm An ngẩng mặt, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cái miệng nhỏ này cũng khá biết ăn nói đấy chứ.

“Cô không sợ sao?”

Kiều Nam nhìn anh: “Tôi phải sợ cái gì?”

Người đàn ông đứng dậy đi tới, Kiều Nam theo bản năng muốn lùi lại nhưng cô lại nghĩ đến điều gì đó nên cuối cùng cô nghiến răng đứng thẳng. Dù sao cũng không thể trốn, không bằng cứ mạnh mẽ lên.

“Không sợ bị tôi giết người diệt khẩu à?” Úc Cẩm An đứng trước mặt cô, đôi mắt đen láy sáng ngời của cô phản chiếu hình bóng anh.

Kiều Nam cụp mắt xuống, cuối cùng dừng lại ở eo anh: “Chẳng lẽ… anh không mặc quần lót thật à?”

“Cô đoán xem.”

Phụt!

Trợ lý bên cạnh không nhịn được nữa, những lời này quá đen tối rồi.

“Khụ khụ.”

Kiều Nam cau mày: “Tôi không đoán được.”

Chuyện này mà cũng để cô đoán, không cần thể diện nữa sao?

“Ha ha…”

Trong phòng khách trống không, tiếng cười trầm thấp của người đàn ông khiến Kiều Nam nhũn cả chân.

Không phải muốn giết người diệt khẩu thật đó chứ? A hu hu, cô không muốn chết đâu!

“Đưa cô ta ra ngoài.”

Anh vừa ra lệnh, trợ lý bên cạnh đã tiến lên trước một bước, lịch

sự nói: “Mời đi bên này.”

“Không giết tôi à?” Mắt Kiều Nam rưng rưng khiến trợ lý vô cùng ngạc nhiên.

Mấy giây sau, Kiều Nam thất thần đi ra ngoài, chưa đi được hai bước đã chạy trở lại: “Anh gì ơi, anh không giết tôi là sáng suốt đấy, tôi đã chụp ảnh anh đăng lên Weibo, nếu tôi xảy ra chuyện gì, người bị cảnh sát nghi ngờ đầu tiên chính là anh.”

Cô dừng lại, chỉ vào lưng quần anh, cười rồi nói: “Anh yên tâm, sau này nếu anh không gây phiền phức cho tôi, có đánh chết tôi cũng sẽ không nói bí mật của anh ra đâu!”

Vừa dứt lời, cô kéo trợ lý đang ngây người chạy như bay: “Đi mau, đi mau!”

Trong đêm, dáng người mảnh khảnh của Kiều Nam chạy như bay ra khỏi cổng biệt thự, như thể vừa thoát khỏi hang hùm miệng cọp.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ sát đất nhấc điện thoại lên, nghe cuộc gọi đến.

“Đại An An, tôi đã điều tra tin tức về Khải Thái rồi, lão già họ Nghiêm của ban tin tức là một lão cáo già. Ông ta không dám đắc tội với Khải Thái, lại không muốn bỏ lỡ tin tức lớn này, vì vậy mới tìm một con cừu non để thế mạng. Cái cô Kiều Nam đó không biết tình hình cụ thể, bị lão già họ Nghiêm kia lừa vào tròng.” Người đàn ông đầu dây bên kia cất cao giọng, hưng phấn lạ thường.

Úc Cẩm An hơi hếch cằm, đôi môi nhếch lên: “Nội dung bản tin đó có thật không?”

“Đại An An, có cần gỡ tin tức này xuống không?”

Một lát sau, Úc Cẩm An bật cười, nói: “Tôi muốn để tất cả mọi người đều biết, chỉ có tin tức An Cẩm không muốn đăng, chứ không có tin tức mà An Cẩm không dám đăng.”

“Anh Úc, đúng là ngang ngược thật đấy!”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia cúp điện thoại rất nhanh: “Được, tôi hiểu rồi, tôi đi làm việc ngay.”

Bên ngoài khung cửa sổ là bóng đêm đen đặc, cửa sổ sát đất cực

lớn phản chiếu đường nét khuôn mặt với ngũ quan tinh tế của người đàn ông, trong đôi mắt đẹp với đôi đồng tử màu nâu sẫm kia thấp thoáng ý cười.

Chương 3
Nụ hôn lúc say

Tối qua sau khi trở về nhà, Kiều Nam mơ thấy ác mộng cả đêm. Cô vốn đã mất ngủ, sau khi bị người đàn ông đó dọa lại càng khó ngủ hơn.

Mang khuôn mặt ỉu xìu đến đài truyền hình, Kiều Nam vừa đến cửa phòng tin tức đã nghe thấy đồng nghiệp đang bàn tán về chuyện của Khải Thái.

Vì tin tức này mà tháng này phòng tin tức được thoải mái hơn, mọi người không cần phải chạy khắp nơi kiếm tin hot nữa, Kiều Nam nổi tiếng thật đúng lúc.

"Tiểu Nam, điện thoại cậu kêu kìa."

Đồng nghiệp tốt bụng nhắc nhở, Kiều Nam nhìn điện thoại rung, không muốn nghe máy cho lắm. Điện thoại rung thêm hai lần nữa rồi yên lặng hẳn.

Một lát sau, điện thoại lại tiếp tục rung lên, Kiều Nam nhìn số điện thoại, bất giác mím môi lại: "Chị."

"Sao không nghe máy?"

Giọng Kiều Nam vẫn như thường: "Đang phỏng vấn."

Không phải cô muốn nói dối mà là nhất định phải nói dối.

Cô gái đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi nói: "Tám giờ tối nay, ông nội đã tự sắp xếp buổi xem mắt rồi, em không đồng ý cũng phải đồng ý."

Kiều Nam như quả bóng bị xì hơi, cô có thể bật được tất cả mọi

người, chỉ không bật lại ông cụ nhà mình.

Buổi chiều lúc tan làm, Kiều Nam ăn no bụng rồi đến quán bar lớn nhất trung tâm thành phố. Nhạc trong quán bar đinh tai nhức óc, cô nhíu mày bước vào. Những lần xem mắt trước, người khác đều chọn những nhà hàng Tây yên tĩnh tao nhã, sao người này lại chọn chỗ thế này?

Ngày thường Kiều Nam và các đồng nghiệp cũng đến gặp nhau ở quán bar này, nhưng bọn họ toàn chơi ở tầng một, đây là lần đầu tiên cô lên tầng hai.

Phục vụ dẫn cô đến phòng VIP số ba, Kiều Nam nói cảm ơn, hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa vào.

Ánh sáng trong phòng tối mờ, một cô gái mặc váy siêu ngắn đang ngồi nửa quỳ bên bàn trà, vừa chế rượu vừa liếc mắt tán tỉnh với người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

Khi Kiều Nam bước vào, người đàn ông trên sofa theo bản năng nhìn sang, ánh mắt vừa chạm đến gương mặt cô đã sáng lên.

“Cô Kiều à?”

Người đàn ông mỉm cười đứng dậy, miệng vừa ngậm điếu thuốc vừa cười ngả ngớn: “Nào, cô đến muộn rồi.”

Vừa nhìn bầu không khí này, Kiều Nam đã định rời đi luôn, nhưng nếu cô đi luôn như vậy thì ông cụ chắc chắn sẽ lại lải nhải bên tai cô mãi.

“Kẹt xe.”

Kiều Nam tùy tiện nói, thực ra cô đi tàu điện ngầm, sao kẹt xe được, có điều cô cố tình lề mề đến trễ thôi.

“Anh Tôn, rượu đã pha xong rồi.” Cô gái ăn mặc hở hang đứng dậy, người đàn ông được gọi là anh Tôn rút mấy tờ tiền mặt ra, tự nhiên nhét vào trong lớp váy siêu ngắn của cô nàng.

“Ra ngoài đi.”

“Cảm ơn anh Tôn.”

Cô gái uốn éo eo nhỏ đi ra ngoài, Kiều Nam cụp mắt, gã này vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt lành gì.

“Tiểu Nam.”

Tôn Mãn cầm ly rượu ngồi xuống, cười nói: “Cô đến muộn, không phải nên tự phạt một ly rượu sao?”

Lần đầu tiên Kiều Nam gặp kiểu xem mắt thế này. Cô nhíu mày nhìn người đàn ông phía đối diện, nói: “Người giới thiệu có nói về tình hình của tôi chưa?”

Ánh đèn trong phòng VIP lập lòe, nửa người trên của Tôn Mãn dịch sát vào người Kiều Nam, ánh mắt nghênh ngang đánh giá vòng một của cô: “Nói rồi.”

Nói ra cũng lạ, gia cảnh nhà họ Tôn giàu có, sao đột nhiên bố mẹ lại bảo gã gặp một cô gái không có bối cảnh hay gia thế gì chứ.

Cô còn mặc áo phông quần jean cực kỳ bình thường, không hề xứng với cậu cả nhà họ Tôn như gã chút nào.

Nhưng mà…

Làn da cô mềm mại, cũng rất xinh đẹp.

“Đi thẳng vào vấn đề nhé, tôi không có hứng thú với anh.” Kiều Nam né ly rượu gã đưa.

Anh Tôn đã đi qua biết bao bụi hoa, lần đầu bị người ta nói không có hứng thú. Gã sa sầm mặt, tức giận nói: “Gì cơ? Cô có biết tôi là ai không? Cô không có hứng thú với tôi?!”

“Ha ha…”

Kiều Nam cười khinh bỉ, gã là ai thì liên quan gì đến cô?

Không buồn nói nhảm với loại người này, ông nội bảo cô đến cô đã đến rồi, cũng đã nói rõ ràng rồi, không cần lãng phí thời gian nữa.

Thấy cô đứng dậy, Tôn Mãn bắt lấy tay cô. Làn da nơi chạm vào mềm mịn, ánh mắt người đàn ông tối sầm lại.

“Đợi đã.”

Kiều Nam hất tay gã ra, nhíu mày ghét bỏ.

Người đàn ông hút một hơi thuốc lá, nhìn Kiều Nam tươi cười: “Nói thế nào chúng ta cũng là đến xem mắt, cô cứ rời đi như vậy sao được.”

“Thì sao?”

Sau khi rót một ly rượu bưng đến, Tôn Mãn khẽ hất cằm: “Uống hết ly này, nể mặt tôi đi, chúng ta cũng coi như dễ ăn nói.”

Dù sao cũng là buổi xem mắt do ông nội sắp xếp nên Kiều Nam không muốn quá khó coi. Cô chần chừ mấy giây, cuối cùng cầm ly rượu ngửa đầu uống cạn.

Một ly rượu mà thôi, tửu lượng của cô vẫn ổn.

Bỏ ly rượu xuống, Kiều Nam cầm túi bước ra đến cửa, người đàn ông phía sau lại nói: “Đứng lại!”

Còn chưa xong à?

Kiều Nam bực mình, quay lại trừng mắt nhìn người đàn ông phía sau, đột nhiên thấy choáng váng.

Người đàn ông ung dung bước tới, nắm lấy bàn tay đang đặt lên tay nắm cửa của cô, đưa lên môi hôn một cái: “Cô còn đi được không?”

Cảm giác choáng váng bất thường cực kỳ mãnh liệt, Kiều Nam giật mình, tên khốn này dám bỏ thuốc!

Tầng hai quán bar được trải thảm lông sang trọng, mỗi phòng VIP đều được cách âm rất tốt. Từng ánh đèn pha lê trên hành lang lấp lánh, những quả cầu pha lê phản chiếu ra ánh sáng đủ màu.

Kiều Nam choáng váng không thôi, sức nặng cả người đều dựa lên người đàn ông bên cạnh. Tay trái Tôn Mãn ôm eo cô, nhanh chóng kéo cô ra ngoài.

Nguy rồi!

Kiều Nam biết rõ bị gã đưa đi sẽ có nguy hiểm gì nhưng đầu óc lại không thể nghĩ được gì, tay chân cũng không có sức. Cô rất muốn kêu lên nhưng cổ họng như bị nghẹn lại, giọng nói rất nhỏ.

“Đừng vội, chúng ta rời khỏi đây ngay thôi.”

Tôn Mãn kề sát mũi sau tai Kiều Nam, ngửi thấy mùi thơm trên người cô. Gã chỉ ngửi thấy mùi hương của cô mà cả người đã bắt đầu nóng rực.

Tiểu yêu tinh này!

Hành lang gần như không thấy bóng người, Kiều Nam sợ hãi. Nếu tên khốn này đưa cô ra khỏi quán bar thì hôm nay cô xong đời rồi!

Phải làm sao đây?

Đột nhiên có một bóng người bước lại gần từ đầu cầu thang, Kiều Nam liếc mắt thấy góc nghiêng của anh, đầu óc kịp phản ứng.

Cô từng gặp người đàn ông này rồi!

Không kịp nghĩ nhiều, Kiều Nam đột nhiên dồn hết sức thoát khỏi sự kèm cặp của tên khốn bên cạnh, lao người về phía trước.

Úc Cẩm An chỉ cảm nhận được có gì đó lao tới, lúc anh hoàn hồn thì trong lòng đã có một người phụ nữ.

"Cứu tôi."

Hơi thở của Kiều Nam mong manh, tay chân mềm nhũn đứng không vững.

"Bỏ ra."

Giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, Kiều Nam mơ màng ngẩng đầu lên.

Anh trai quần lót.

Úc Cẩm An thấy rõ mặt cô, sắc mặt sa sầm.

Chỉ còn hai tay có sức, Kiều Nam vội ôm chặt lấy eo Úc Cẩm An.

"Này!"

Tôn Mãn bị bất ngờ, thấy người cạnh mình lại được người khác ôm ấp, gã nói: "Cô ta là người phụ nữ của ông đây!"

Úc Cẩm An buông thõng hai tay, vẻ mặt không cảm xúc: "Nếu là người phụ nữ của anh thì sao lại chạy vào lòng tôi?"

"Anh..."

Tôn Mãn tức đỏ cả mặt, hùng hổ mắng chửi, bên này vừa ồn ào, quản lý quán bar đã đến.

"Anh Tôn, có chuyện gì sao?"

“Anh ta dám cướp người của tôi!”

Quản lý quán bar không biết Úc Cẩm An nhưng biết Tôn Mãn là khách quý: “Anh này, anh biết cô gái này không?”

Kiều Nam sợ anh không nhận ra bèn cố gắng nói: “Biết, anh ấy là bạn trai tôi.”

Nghe thấy thế, Úc Cẩm An khẽ cúi đầu, bất giác cong môi cười.

Bạn trai à?

Ánh mắt Tôn Mãn trở nên lạnh lùng, nghĩ gã là thằng ngu sao?

Ở nơi như quán bar, cảnh đàn ông tranh giành phụ nữ là chuyện rất bình thường, chỉ cần không quá mức thì quản lý quán bar cũng mặc kệ.

“Anh Tôn…”

“Cô ta nói dối!”

Người hóng hớt xung quanh không ít, Tôn Mãn quyết không thể để mất mặt: “Tôi mới là bạn trai của cô ta, tôi biết cả tên lẫn địa chỉ, số điện thoại của cô ta nữa!”

Quản lý quán bar nhíu mày, rốt cuộc nên nghe ai?

Rượu làm Kiều Nam mất sức, nếu không cô đã sớm tát cho tên khốn kia một cái rồi, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ thế!

“Anh…” Quản lý quán bar nhìn Úc Cẩm An tìm câu trả lời.

Từ đầu đến cuối người đàn ông không nói câu nào, anh chỉ giơ tay lên khẽ kéo tay áo sơ mi, thái độ chẳng liên quan đến mình.

Kiều Nam hít sâu một hơi, nhìn ra anh không muốn xen vào, nhưng cô đang gặp nguy hiểm, phải nắm bắt cơ hội.

“Anh nói cho bọn họ đi.”

Cô cố nói, Úc Cẩm An nhìn gò má đỏ bừng của cô, nhếch môi cười: “Nói gì?”

Kiều Nam gấp muốn chết mà không thể cáu.

Trước có tên khốn, sau có kẻ thấy chết không cứu, Kiều Nam

quyết định tự thân vận động.

Cô nhón chân chạm đôi môi đỏ của mình lên khóe môi anh.

Cô không còn cách nào khác, chỉ có thể kéo anh xuống nước cùng.

Úc Cẩm An giật mình, rõ ràng không ngờ cô dám hôn anh. Chần chừ mấy giây, anh đưa tay giữ chặt gáy Kiều Nam bất ngờ hôn sâu hơn.

Người xung quanh trợn tròn mắt, Tôn Mãn muốn bước lên cướp người nhưng người ta không cho gã cơ hội đó.

Cạch!

Úc Cẩm An ôm Kiều Nam, tay kia mở cửa một phòng VIP chuyên dụng rồi dẫn cô vào.

Chương 4
Cách cởi dây lưng đàn ông

Đôi môi cô bị hơi thở xa lạ xâm chiếm, Kiều Nam khó chịu không thở nổi. Cô giơ tay muốn đẩy người đàn ông đang đè trước người mình theo bản năng nhưng tiếc là cô không còn sức, hoàn toàn không có tác dụng gì.

"Ưm..."

Người đàn ông cúi người, lồng ngực săn chắc đè ép người trong lòng lên tường. Sau lưng Kiều Nam chợt lạnh buốt, kéo lý trí đang mơ màng của cô hơi tỉnh táo lại.

Cô đang bị cưỡng hôn!

Đôi chân cô bủn rủn, Kiều Nam chỉ có thể dùng hết sức bóp mạnh lên phần eo của người đàn ông đang vây lấy cô.

Bên eo đột nhiên đau đớn, Úc Cẩm An khẽ nhíu mày, anh liền giơ ngón cái và ngón trỏ nắm lấy cằm cô rồi hôn lần nữa.

Đậu xanh rau má!

Kiều Nam sắp bùng nổ, môi cô tê rần cả rồi, rốt cuộc anh ta còn định hôn bao lâu nữa?

Ngoài phòng VIP, Tôn Mãn đang mắng chửi. Quản lý quán bar thấy Úc Cẩm An đẩy cửa phòng VIP chuyên dụng thì hướng gió đã thay đổi.

"Ồn ào gì thế?" Tiêu Thận vừa mở cửa phòng VIP đi ra đã thoáng thấy Đại An An ôm một cô gái vào.

Tôn Mãn thấy anh ta ra lập tức ngậm miệng: "Ôi chao, anh Tiêu

cũng chơi ở đây à?"

Tiêu Thận chỉ cửa phòng VIP đang đóng kia: "Đó là người phụ nữ của anh à?"

Lúc này Tôn Mãn đâu dám nói dối nữa, chỉ cười không trả lời. Gã không đoán ra lai lịch của người đàn ông kia, nhưng có thể vào phòng VIP chuyên dụng thì chắc chắn cũng là người có bối cảnh.

"Biến đi."

Tiêu Thận ném lại cho gã hai chữ, khó có lúc Đại An An có hứng, không thể bị quấy rầy được.

Dù Tôn Mãn không phục nhưng cũng không dám đắc tội với anh Tiêu, gã ôm bực tức rời khỏi quán bar.

Tiếng bước chân và tiếng ồn ào ngoài phòng VIP xa dần, Kiều Nam càng lo lắng hơn, lần này thực sự không còn ai, tên lưu manh này sẽ được nước làm tới, không sợ gì nữa.

Người trong lòng không ngừng giãy giụa, Úc Cẩm An không để ý đến việc cô cấu nhéo, nhưng anh cũng phải thừa nhận, dù trông cô gầy yếu nhưng lực tay rất mạnh, chắc thịt bên eo anh sắp bị cô nhéo bầm luôn rồi.

"Ưm!"

Dùng hết mọi cách vẫn không thể thoát khỏi ngón tay của anh, Kiều Nam lặng lẽ khóc thầm. Rốt cuộc cô xui xẻo đến mức nào chứ, ra ngoài xem mắt thì gặp tên khốn, chẳng dễ dàng gì cầu cứu được, con mẹ nó lại gặp lưu manh!

Cô càng sốt ruột càng không nghĩ ra cách, cảm giác bị người ta chèn ép không hề thoải mái. Tác dụng của ly rượu lại tiếp tục phát huy, lý trí của Kiều Nam dần mê man, trong đầu cô hiện lên đủ các loại suy nghĩ điên cuồng.

Nếu cô đã phải chịu thiệt vậy thì cùng chịu thiệt đi!

Hai tay Kiều Nam hướng về phía eo của người đàn ông, ngón tay di chuyển dần cuối cùng dừng lại ở dây thắt lưng anh, hơi thở cô đứt đoạn, ngón tay run rẩy.

Khoảnh khắc ngón tay cô chạm đến móc cài dây lưng của anh, Úc Cẩm An lập tức nhướng mày.

Không biết có phải do động tác của Kiều Nam đã kích thích anh không, anh dần dần ngẩng mặt lên, buông đôi môi cô ra. Trong lòng Kiều Nam mừng thầm, nhưng động tác trên tay cô không hề dừng lại.

Cô không thể bị người ta chiếm lợi vô ích được, đúng không?

"Cô định làm gì?" Giọng người đàn ông sau khi hôn hơi khàn.

"Cởi quần anh!"

Kiều Nam ngang ngược, dáng vẻ như chị đại: "Không phải anh nói không mặc đồ lót sao? Hại tôi không thắng được tiền, tôi phải tận mắt nhìn mới được!"

Lúc nói câu này, cô hoàn toàn không ngượng ngùng xấu hổ, như thể ham muốn người ta từ lâu.

Hai ngón tay Úc Cẩm An nâng cằm cô lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô: "Cô muốn nhìn thật à?"

Phụ nữ muốn bò lên giường anh rất nhiều, nhưng cô là người đầu tiên lớn mật nói muốn cởi quần anh.

"Phải nhìn chứ!"

Kiều Nam đẩy tay anh ra, ưỡn ngực lạnh lùng cười: "Trừ khi anh có thứ không thể để người khác xem."

Lời nói của cô đầy khiêu khích, đôi môi vừa bị anh hôn vẫn còn sưng đỏ.

Úc Cẩm An bật cười, hai tay thả lỏng bên người: "Cô cởi đi."

Phì!

Câu nói này buồn cười quá làm Kiều Nam hơi bối rối. Anh ta dễ tính vậy sao?!

Kiều Nam thường thấy dây lưng của đàn ông. Nhưng mở móc cài thế nào thì có vẻ hơi khó, hơn nữa giờ cô còn đang chếnh choáng hơi say, đầu óc không tỉnh táo lắm.

"Có cần tôi giúp cô không?"

Người đàn ông chống tay trái bên đầu cô, đôi mắt đầy ý cười nhìn thẳng vào cô.

Kiều Nam thấy vẻ chế giễu, khinh thường trong mắt anh.

Coi thường cô à?

Cô dùng sức kéo mạnh lần nữa nhưng móc cài vẫn không chịu mở ra.

Lúc cô đang nhíu mày toát mồ hôi, Úc Cẩm An cười đưa tay ra, đầu tiên anh kéo vạt áo sơ mi ra khỏi quần tây, sau đó cầm tay Kiều Nam kéo về phía dây lưng.

"Cạch..."

Kiều Nam chỉ thấy đầu ngón tay cô chạm phải một cái nút kim loại, sau đó dây lưng của anh lỏng ra.

"Dây lưng của đàn ông phải cởi như thế này."

Ánh sáng xung quanh mờ ảo, qua đôi mắt màu nâu sáng rực của anh, Kiều Nam có thể thấy gương mặt ửng hồng của mình.

"Đã nhớ chưa?" Úc Cẩm An khẽ nhéo nhẹ lên mu bàn tay cô, đường nét khuôn mặt được ánh sáng và bóng tối bao phủ, đôi môi mỏng chạm nhẹ lên chóp mũi cô, cười nói: "Lần sau phải tìm cho đúng chỗ, đừng làm tôi đau."

Kiều Nam: "..."

Cô không nói được câu nào, ánh mắt mập mờ của anh khiến cô nổi cả da gà.

Yêu nghiệt!

Gặp phải thể loại yêu nghiệt này thì chạy là thượng sách, nhưng lúc này hai tay Kiều Nam đang gác hai bên thắt lưng của anh, ban nãy cô còn hùng hồn nói như thế, giờ người ta cũng cởi dây lưng ra rồi, cô phải làm gì tiếp bây giờ?

Cởi hay không cởi?

Trái tim Kiều Nam đập nhanh hơn, lỡ tên lưu manh này không mặc đồ lót thật thì sao bây giờ?

Gao ồ!

Kiều Nam không dám giơ tay ra, ngón tay lướt qua cúc quần của anh. Úc Cẩm An cúi mặt xuống, đúng lúc thấy tay cô đang vuốt ve

bên eo mình.

Đột nhiên, anh nghĩ đến hình ảnh những ngón tay xinh đẹp của cô luồn vào trong.

Vào lúc quan trọng, Kiều Nam vẫn biết sợ. Cô có thể nói khoác, dẫu sao lời nói cũng không tốn tiền, nhưng bảo cô cởi quần một người đàn ông thì cô thật sự không dám.

"Hừ!"

Kiều Nam rút lại hai tay đã chảy đầy mồ hôi lạnh: "Anh bảo tôi cởi thì tôi phải cởi à?"

Ngừng lại một chút, cô quay đầu né tránh ánh mắt anh: "Tôi không muốn nhìn nữa."

Cô nghiêng người định đi vòng qua trước mặt anh, không ngờ tay cô lại bị siết chặt, bị anh đè lên tường lần nữa.

"Này!"

Kiều Nam trừng mắt: "Anh thả tôi ra!"

Nguy hiểm bên ngoài đã được loại bỏ rồi, cô muốn về nhà.

"Cô đùa tôi à?"

Đôi mắt anh gần trong gang tấc, Kiều Nam bị ánh mắt anh dọa sợ, bất giác nuốt khan: "Anh hôn tôi trước, tôi cũng không thể chịu thiệt không công được…"

À, hóa ra là không muốn chịu thiệt.

Úc Cẩm An bật cười thành tiếng, trở tay ôm eo cô, ngón tay thon dài luồn dưới áo thun của cô: "Vậy tôi cũng không thể chịu thiệt được, cô cũng phải cởi quần để tôi nhìn."

Đồ thần kinh!

Kiều Nam đập một cái, người đàn ông giơ một tay lên túm chặt hai tay cô: "Nói đi, cởi làm mấy bước?"

"…"

Cáu hết cả người, Kiều Nam không thể nhịn được nữa!

Động tác của người đàn ông thuần thục hơn cô, tay anh khẽ trượt đến bên eo cô, thành thạo cởi nút quần jeans của cô ra.

Ngón tay anh hơi lạnh, Kiều Nam giật mình một cái.

Nếu biết người đàn ông này không thể dây vào, cô thà bị tên khốn kia dẫn đi còn hơn. Giờ thì hay rồi, không những cô không cầu cứu được mà còn bị anh ta cởi quần nữa.

Trời ạ, cô đã gặp trúng ai thế này?

Chương 5
Trêu chọc cô

Đã rất lâu không cảm nhận mùi vị tuyệt vọng này, Kiều Nam ngửa đầu nhìn gương mặt anh, trong lòng đã dự tính cho trường hợp xấu nhất.

Thà chết vinh còn hơn sống nhục.

Cô không quan tâm gì nữa!

“Anh dám động vào tôi thử xem.”

Khuôn mặt đỏ hồng của Kiều Nam trở nên căng thẳng, lúc cô nói chuyện, hương rượu thoang thoảng phả ra.

Người đàn ông nhìn vẻ lạnh lùng chợt lóe rồi biến mất ở nơi sâu trong đáy mắt cô, ngón tay cố ý vòng qua eo cô: “Nếu tôi dám thì sao?”

Dám động vào tôi vậy thì cùng nhau đi chết đi!

Nhưng cô không ngốc đến mức nói ra, cô cũng không muốn đi tới bước đó, vì vậy bèn im lặng kháng cự.

Rõ ràng cô có một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, nhưng lúc tức giận trông vẫn rất mạnh mẽ. Ngón tay Úc Cẩm An tiếp tục vòng qua eo cô, anh nhìn chằm chằm lông mày nhíu càng lúc càng chặt của cô, khóe miệng cong lên.

Anh không thích con gái, càng không thích cô gái không tình nguyện.

“Giúp tôi cài dây thắt lưng.”

Anh đột nhiên ném ra một câu, đầu óc Kiều Nam còn chưa kịp phản ứng.

“Hay là, cô còn muốn tiếp tục?”

“Không muốn!”

Nháy mắt lấy lại tinh thần, Kiều Nam run hai tay cúi đầu xuống. Do hoảng hốt quá, cô cũng mò mẫm rất lâu, cuối cùng cũng cài được dây thắt lưng cho tên đáng chết kia.

“Được rồi.” Cô như trút được gánh nặng.

Úc Cẩm An siết chặt eo cô.

Kiều Nam hét chói tai: “Anh muốn làm gì?”

“Có qua có lại mà thôi.” Ngón tay Úc Cẩm An linh hoạt, đầu ngón tay di chuyển theo vòng eo mảnh khảnh của cô. Cảm giác chạm vào làn da của cô rất thích, anh đột nhiên hơi hối hận.

Trong vài giây đồng hồ, chiếc khuy ẩn trên quần bò của cô đã được cài xong. Kiều Nam nghiến răng gạt tay anh đi, người đàn ông này đúng là không chịu thiệt tí nào mà!

Trải qua lần hành hạ này, Kiều Nam cảm thấy tay chân không còn sức. Hai tay cô ôm ngực lùi về sau, đột nhiên ý thức được điều gì đó: “Anh cố ý chơi tôi phải không?”

Người đàn ông có đôi mắt màu nâu sẫm sáng ngời nói: “Tối nay người chủ động là cô, tôi không làm gì cả.”

Kiều Nam: “…”

Thật không biết xấu hổ!

Kéo cánh cửa phòng bao ra, Kiều Nam tức giậm hầm hầm lao ra khỏi phòng. Đáng tiếc bước chân không vững, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Người đàn ông phía sau tốt bụng đỡ cô: “Cô như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm.”

Hiểu lầm?

Kiều Nam không rõ tại sao, cô cúi đầu nhìn mình theo bản năng rồi lại nhìn anh, thấy vạt áo sơ mi trắng của anh lộ ra ngoài quần

tây cùng với dáng vẻ hai chân không có sức của mình, cuối cùng đã hiểu.

Đúng là lưu manh có thể phát huy bản chất lưu manh ở mọi lúc mọi nơi!

Cô không muốn nói nhiều, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Kiều Nam hất cánh tay anh ra, chỉ vào mũi của anh, cảnh cáo: "Tránh xa tôi ra."

Dứt lời, hai tay cô chống vào tường, chậm chạp đi xa.

Cửa của phòng bao phía đối diện mở ra, Tiêu Thận thò mặt ra ngoài nhìn phía trước: "Đại An An, tốc độ cái đó của ông nhanh quá rồi đó. Mới mười mấy phút thôi đấy!"

Úc Cẩm An nhét vạt áo sơ mi trắng vào trong quần rồi đi lướt qua vai anh ta vào phòng bao.

Tiêu Thận bĩu môi, Đại An An nhà anh ta đúng là không đủ dịu dàng, cô gái nhỏ kia bước đi xiêu vẹo, thật đáng thương.

Đi ra khỏi quán bar, sau khi hít thở không khí trong lành, cảm giác cả người mất sức của Kiều Nam dần trở nên tốt hơn. Cô lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, sau đó đứng đợi bên đường.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, một chiếc xe thể thao cao cấp màu bạc dừng trước cửa quán bar. Người đàn ông bước nhanh chạy về phía cô: "Nam Nam, em không sao chứ?"

Kiều Nam ngồi vào trong xe, người đàn ông lái xe đi.

Chiếc xe chạy qua khu phố xá sầm uất, Tinh Hoài liếc người bên cạnh, hỏi: "Nam Nam, em đã gặp người nào sao?"

Kiều Nam không muốn nói một chữ nào về cảnh ngộ tối nay. Cô dựa vào ghế, mắt mệt mỏi: "Anh đừng hỏi, mau chóng đưa em về nhà."

Tinh Hoài thấy vẻ mặt cô không tốt, có nhiều lời muốn nói cũng không dám nói.

Không bao lâu, Kiều Nam xuống xe, dặn dò người trong xe: "Anh đừng nói lung tung chuyện tối nay."

"Anh không biết gì hết thì nói cái gì chứ?" Tinh Hoài bĩu môi vẻ

không vui.

Kiều Nam đóng cửa xe, đi thẳng lên tầng trên.

Cô nhóc này chỉ biết bắt nạt anh!

Khu chung cư này đã cũ, Tinh Hoài nhìn môi trường xung quanh, bất lực lắc đầu. Kiều Nam không thích hợp sống ở đây, nhưng cô sống ở nhà dường như còn tệ hơn.

Tinh Hoài có rất nhiều ngôi nhà bỏ trống muốn để cô ở, nhưng tính cách Kiều Nam quật cường, không bao giờ chịu nhận giúp đỡ.

Tối qua ngủ được đều nhờ ly rượu kia, Kiều Nam vừa rửa mặt vừa suy nghĩ làm sao xử lý tên cặn bã họ Tôn. Dám cả gan bỏ thuốc vào rượu của cô, suýt nữa đã hại cô bị người đàn ông kia cởi quần!

Cô đi tàu điện ngầm tới đài truyền hình, chỗ làm việc vẫn chưa có ai tới. Trong hai năm làm việc, Kiều Nam chủ yếu đều đến sớm về muộn, cuối tuần cố gắng hết sức làm thêm giờ. Người khác đều cho rằng cô nịnh bợ lãnh đạo muốn trèo lên, chỉ có mình cô rõ, cô liều mạng như vậy chỉ vì nhét đầy ví tiền của mình.

Tiền không dễ kiếm mà!

Kiều Nam thở dài từ tận đáy lòng. Tiền thuốc men hàng tháng không thể thay đổi, dù cô có bớt ăn bớt mặc nhưng vẫn không thoát nổi chữ nghèo.

Có đôi lúc bị ép đến quá mệt mỏi, cô cũng sẽ hỏi bản thân, sao phải vậy chứ?

Nhưng mỗi lần đứng trước giường bệnh, cô lại có thể tìm được hàng trăm lý do để kiên trì tiếp.

Lượng chia sẻ tin tức về Khải Thái tiếp tục tăng vọt, vì các bản tin của cô, rất nhiều đài truyền hình khác cũng nhập cuộc. Rất nhiều tin tức dần phơi bày, ngày càng có nhiều sự việc đen tối bị đào bới.

Kiều Nam để ý đến các bản tin về phương diện này cả buổi sáng, tuy dư luận đã trở nên căng thẳng nhưng phía Khải Thái vẫn không hề có phản hồi nào, xem ra ô dù không nhỏ.

“Hừ.”

Cô cười lạnh, dù người đứng sau đối phương thật sự lớn ngang trời, cô cũng phải vạch trần!

Gần tối lúc tan làm, Kiều Nam lại là người cuối cùng rời khỏi vị trí. Ra khỏi cổng đài truyền hình, có một chiếc xe con màu đen đỗ bên đường. Tài xế nhìn thấy cô, lập tức xuống xe đi tới.

"Cô hai, ông cụ bảo tôi đón cô về nhà ăn cơm." Tài xế mỉm cười, nói giọng cung kính.

Kiều Nam bĩu môi nói thầm: "Tôi không về không được sao?"

"Cô nói gì vậy?"

"Không có gì."

Kiều Nam cúi đầu kéo cửa xe ra rồi nhanh chóng ngồi vào ghế sau, cô sợ bị đồng nghiệp nhìn thấy.

Trong chốc lát, tài xế lái xe đi.

Bốn mươi phút sau, chiếc xe con màu đen đỗ trước một biệt thự xa hoa nằm ở trung tâm thành phố. Tài xế kéo cửa xe ra, Kiều Nam cúi đầu bước ra rồi tiến vào cửa lớn.

Dưới ánh chiều nghiêng nghiêng, cảnh vật sân nhà hiện lên hoàn chỉnh. Người giúp việc đang chuẩn bị bữa tối, thấy cô về thì vội tới chào hỏi: "Cô hai."

"Mọi người làm việc tiếp đi."

Kiều Nam bước qua cửa lớn, sau đó ngồi trên bậc thang trước sân.

Trên tấm biển sơn đen ngoài cửa lớn có khắc rõ ràng hai chữ Thiệu phủ.

Kiều Nam cởi giày cao gót, hai tay chống cằm ngồi trên bậc thang. Nơi đây rõ ràng là nhà của cô, nhưng ngay cả họ cũng khác với cô.

Năm ba tuổi, cô và chị gái bị người xấu bắt cóc. Vài ngày sau, vợ chồng nhà họ Thiệu chuộc con gái lớn về, nhưng từ đó lại mất tung tích của cô con gái nhỏ.

Mất tích mười lăm năm, khi Kiều Nam lại bước vào cánh cửa này thì đã mười tám tuổi. Mọi người đều nói máu mủ tình thâm, nhưng tại sao từ trong mắt bố mẹ, cô chỉ nhìn thấy vẻ thờ ơ, lạnh lùng của họ với mình.

Từ sau khi sự kiện kia xảy ra, Kiều Nam đã chuyển ra ngoài và sống một mình cho đến nay.

Két…

Hai cánh cổng sắt mở ra, một chiếc xe mui trần màu đỏ dừng trước sân. Cô gái trong xe mặc chiếc váy dài màu đen, cầm chìa khóa xe đi vào trong.

Thấy người tới, Kiều Nam co chân lên theo bản năng, quy củ gọi người đó: “Chị.”

Thiệu Khanh liếc nhìn em gái đang để chân trần ngồi trước cửa, tiện tay nhặt giày của cô lên, đặt lại trước mặt cô: “Đi vào rồi vào nhà đi.”

“Ồ.” Kiều Nam đi giày xong, ngoan ngoãn theo sau chị gái đi vào.

Trong nhà này, người Kiều Nam kính sợ nhất là ông nội, nhưng người cô thấy đáng sợ nhất lại là chị gái.

Chương 6
Người quen

Sàn nhà bằng đá cẩm thạch sáng bóng trong phòng khách đối ngược với vẻ giản dị của bộ đồ Kiều Nam đang mặc. Ban đầu khi cô bước vào căn nhà này đều sẽ cố ý chưng diện, nhưng sau đó cô phát hiện ra rằng người mà cô muốn nhận được sự quan tâm lại hoàn toàn không để ý, từ đó cô không còn làm thế nữa.

Tại cầu thang xoắn ốc, một bóng hình xinh đẹp đi xuống, Kiều Nam ngồi ở sofa nhìn chị gái bước đến thì không khỏi thở dài trong lòng. Bảo sao người bên ngoài đều nói cô con gái lớn nhà họ Thiệu nổi bật hơn người, chẳng những được giáo dục tốt, còn có đầu óc kinh doanh, tuy còn trẻ đã giúp gia đình gánh vác mọi việc trong tập đoàn.

Trong mắt Kiều Nam, chị gái rất hoàn hảo. Dáng người đẹp, mặt mũi xinh xắn, khí chất càng hoàn mỹ hơn. Chị gái biết ba thứ tiếng, từng học các loại nhạc cụ, năng lực xử lý, tài quản lý tập đoàn đều có được sự công nhận của mọi người.

Chị gái là niềm kiêu hãnh của nhà họ Thiệu, cũng là niềm tự hào của bố mẹ cô.

Có đôi lúc Kiều Nam cũng sẽ nghĩ, nếu cô không mất tích mười lăm năm, liệu có thể ưu tú như chị gái hay không?

“Đổi mùa rồi, những thứ này đều là chị mới mua.” Thiệu Khanh đi tới ngồi xuống sofa, đưa cho cô hai túi đồ.

Kiều Nam không cần nhìn cũng biết là bộ đồ và mẫu túi mới nhất, mỗi lần về nhà chị gái đều sẽ nhét cho cô túi lớn túi nhỏ.

“Chị ơi, quần áo của em đủ mặc rồi.” Kiều Nam vẻnh môi lên.

Thiệu Khanh nghe vậy thì nhíu mày nói: “Nếu ông đồng ý, sau này chắc chắn chị không cho em nữa đâu.”

Mỗi lần chị gái đều lôi ông nội ra để thuyết phục cô, lý do này đúng là khiến Kiều Nam không thể từ chối.

“Được rồi.” Kiều Nam đành nhận.

Người giúp việc bưng trà bánh tới, Thiệu Khanh chọn ra một cái bánh cookie trà xanh đặt vào trong đĩa của Kiều Nam: “Đã nhiều năm như vậy rồi, em cứ định ở bên ngoài mãi à?”

Bánh quy rất ngon, Kiều Nam cắn một miếng, gật đầu nói: “Sống bên ngoài rất tốt, một mình em không buồn không lo.”

Thiệu Khanh bất giác nhíu mày. Cô ta không đoán được là Kiều Nam quá vô tư hay cô giả vờ quá giỏi, vậy mà lại không nhìn ra suy nghĩ thật trong lòng cô.

Sau chuyện xảy ra năm đó, Kiều Nam không để ý đến sự ngăn cản của mọi người, thậm chí ngay cả lời ông nội cô cũng không nghe, dứt khoát chuyển khỏi nhà họ Thiệu, từ đó về sau cũng không nói với bên ngoài cô là con gái nhà họ Thiệu.

Rốt cuộc cô tức giận đến mức nào? Có phải giận quá lâu rồi không?

“Tiểu Nam…”

Thiệu Khanh còn muốn nói, chợt nghe ngoài sân vang lên tiếng xe ô tô, sau đó có tiếng bước chân vội vã: “Nam Nam của chúng ta về rồi đấy à?”

Thiệu Chí Công sải bước tiến vào, Kiều Nam đứng dậy nghênh đón: “Ông nội.”

“Ngoan.” Ánh mắt Thiệu Chí Công rơi trên người cháu gái nhỏ, thương yêu nói: “Sao vẻ mặt lại không tốt thế này, có phải làm việc quá mệt không?”

“Đâu có ạ.” Kiều Nam đứng bên cạnh ông nội, nhìn hai người bước vào phía sau: “Bố, mẹ.”

“Ừ.”

Vẻ mặt của Thiệu Khâm Văn không hề thay đổi, ánh mắt của vợ bên cạnh cũng lạnh lùng: “Về rồi đấy à?”

Dường như mỗi lần gặp mặt, mẹ đều nói câu này, Kiều Nam cụp mắt.

"Khanh Khanh, đi lên với mẹ." Phùng Phức cười kéo tay Thiệu Khanh, hai mẹ con thân thiết cầm tay nhau rời đi.

Kiều Nam nhìn từ xa, nỗi chua xót trong lòng sớm đã bị thay thế bằng sự tê dại.

Thiệu Chí Công lo lắng Kiều Nam nghĩ nhiều, vội đưa cô đi tới sofa ngồi xuống, thân thiết hỏi: "Mau nói cho ông nội biết, chàng trai hôm trước cháu xem mắt thế nào?"

Câu hỏi dời sự chú ý của Kiều Nam, cô hít sâu một hơi, tức giận nói: "Đó là một tên cặn bã!"

"Cái gì?"

Thiệu Chí Công ngạc nhiên không thôi: "Cháu từ từ nói, đã xảy chuyện gì?"

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Kiều Nam kể lại một lần từ đầu đến cuối sự việc, nói đến chỗ kịch liệt còn không quên thêm động tác miêu tả.

Trên bàn ăn, Thiệu Chí Công nổi giận đập bàn: "Khốn nạn! Quen thói ức hiếp người khác, giờ còn dám ức hiếp cháu gái ông à?"

Dừng một chút, ông cụ thở gấp nói: "Khâm Văn, ngày mai con gọi người đứng đầu nhà họ Tôn tới cho bố."

Thiệu Khâm Văn rót chén trà đưa cho bố: "Bố đừng tức giận, chuyện nhỏ như vậy không đáng để bố tức giận."

"Chuyện nhỏ?" Thiệu Chí Công trợn to hai mắt, mắng: "Con gái anh bị người ta ức hiếp còn nói chuyện nhỏ?"

Thiệu Khâm Văn cau mày.

Kiều Nam khoác cánh tay của Thiệu Chí Công: "Ông nội, cháu không sao mà."

"Có sao thì đã muộn rồi." Thiệu Chí Công càng nói càng tức, cuộc gặp xem mắt mà ông mất nhiều công sức sắp xếp không ngờ suýt nữa hại cháu gái.

"Ông nội."

Thiệu Khanh đặt đũa xuống, ngẩng gương mặt nhỏ xinh đẹp lên: "Chuyện này không cần ông ra mặt đâu, ngày mai cháu tới nhà họ Tôn, dám ức hiếp em gái cháu, cháu cũng sẽ không tha cho bọn họ!"

"Xem đi, mấy người còn không ngoan bằng Khanh Khanh." Thiệu Chí Công hài lòng khen ngợi cháu gái cả. Từ nhỏ đứa bé này mọi thứ đều xuất sắc, chưa bao giờ khiến họ lo lắng.

Năm đó con trai, con dâu chỉ chuộc Thiệu Khanh về, nhiều năm qua, mỗi lần nghĩ đến cháu gái út chịu khổ bên ngoài, Thiệu Chí Công đều đau lòng không thôi.

Nhà họ Thiệu bọn họ nợ đứa trẻ này quá nhiều.

Phùng Phức thêm đồ ăn cho bố chồng, dáng vẻ rất cung kính. Mấy lần bà ngẩng mặt lên, ánh mắt rơi trên mặt Kiều Nam thì đều là vẻ như có điều suy nghĩ.

Ăn xong, Thiệu Chí Công kéo cháu gái nói chuyện phiếm với vẻ nồng nhiệt: "Hôm qua ông nội nghe thời sự, cháu đưa tin về chuyện của Khải Thái rất tốt. Nghe nói Tiểu Nam của chúng nổi tiếng rồi sao?"

Mỗi lần cô làm việc có tiến bộ đều được ông nội khen ngợi. Kiều Nam gãi đầu, cười nói: "Cháu chỉ muốn các công nhân có thể lấy được tiền, những cái khác thì không nghĩ nhiều."

"Loại tin tức này sẽ đắc tội với người khác, hơn nữa còn là con đích thân phỏng vấn đưa tin, con có từng nghĩ người ta sẽ hận con nhiều thế nào không?"

Thiệu Khâm Văn cực kỳ không đồng ý cách làm của con gái.

"Hừ!" Thiệu Chí Công không vui quở trách: "Con gái anh có tinh thần chính nghĩa hơn anh, bây giờ anh làm kinh doanh đến mức không phân rõ thiện ác nữa rồi."

"Bố!"

Thiệu Khâm Văn phản bác bố: "Bố chiều con bé quá rồi, con nói vậy cũng tốt cho nó. Tin tức này người khác đều không dám đưa, con bé lại ôm vào người, nếu để người ta biết nó là con gái nhà họ Thiệu, cả nhà họ Thiệu đều sẽ gặp phiền phức theo."

"Bố." Kiều Nam nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Không ai biết con là con

gái của nhà họ Thiệu, con sẽ không gây phiền phức cho bố."

Nghe vậy, cả nhà bỗng nhiên trở nên yên lặng.

Thiệu Khanh nhìn chằm chằm khuôn mặt thản nhiên của Kiều Nam, khẽ cau mày.

"Trời tối rồi, sắp xếp tài xế đưa Tiểu Nam về đi." Phùng Phức đúng lúc ra mặt hóa giải bầu không khí khó xử: "Ngày mai con bé còn phải đi làm."

"Mẹ cháu nói đúng." Vẻ mặt Thiệu Chí Công dịu đi, nắm tay Kiều Nam: "Cháu làm việc đừng vất vả quá, có thời gian về nhà ăn cơm nhé."

"Vâng."

Kiều Nam xách túi đứng dậy, khi đi qua hai người, giọng hơi ngập ngừng: "Bố mẹ, con đi đây."

"Lời bố con nói cũng vì tốt cho con." Phùng Phức đứng trước cửa lớn, luôn giữ khoảng cách không gần không xa với Kiều Nam.

Kiều Nam cúi đầu không đáp. Rõ ràng là bố mẹ đẻ của cô nhưng lại luôn làm cho cô cảm thấy xa lạ.

Tài xế lái xe ra khỏi cổng lớn, Thiệu Chí Công đưa mắt nhìn đến khi bóng dáng Kiều Nam biến mất mới chậm rãi quay người lại.

"Bố, bố nghỉ sớm đi ạ."

Thiệu Khâm Văn muốn tiến lên đỡ thì bị ông cụ không vui gạt ra.

Ông cụ vẫn còn đang giận, Thiệu Khanh cười ha ha tiến lên đỡ ông về phòng ngủ.

"Khanh Khanh lúc nào cũng ngoan ngoãn như vậy." Phùng Phức cười cảm thán với chồng: "Từ nhỏ, đứa bé này đã là niềm tự hào của cả nhà chúng ta."

Thiệu Khâm Văn thở dài: "Nếu Tiểu Nam không mất tích nhiều năm như vậy, có lẽ sẽ không..."

Phùng Phức cũng sầm mặt. Đúng vậy, nếu con gái nhỏ của bà không rời xa bà mười lăm năm, có phải giữa hai mẹ con đã thân thiết hơn không?

Kiều Nam lại mất ngủ cả đêm. Bình thường chất lượng giấc ngủ của cô cực kém, thường xuyên cả đêm không ngủ được.

Cô đã từng đi khám rất nhiều bác sĩ nhưng không có hiệu quả gì.

Sau khi rửa mặt, cô sắp xếp đồ hôm qua mang về. Có một tủ quần áo chuyên dùng để cất những món đồ cao cấp đó.

Kiều Nam chưa dùng lần nào, cô thật sự không cần nhưng cũng không muốn phụ tấm lòng của chị gái.

Lúc nghỉ trưa, Khúc Mễ kéo cánh tay Kiều Nam đi ra chờ thang máy: "Tiểu Nam, buổi trưa ăn gì?"

"Hamburger đi." Cô đã thèm ăn mấy ngày rồi.

Ting!

Cửa thang máy chuyên dụng mở, năm sáu người đàn ông bước ra, người đàn ông ở giữa cao lớn nổi bật, Kiều Nam nhìn theo bản năng, nháy mắt sửng sốt.

Quý ngài quần lót!

Chương 7
Cứu mạng

Tiếng thét chói tai kẹt lại trong cổ họng, Kiều Nam thấy phó giám đốc đài truyền hình đi tới bên cạnh người đàn ông với dáng vẻ cung kính, nói: "Anh Úc, bản tin thời sự của đài truyền hình chúng tôi chắc chắn có thể phản hồi ngay lập tức..."

Đoàn người đó đi lướt qua cô, Kiều Nam chậm chạp ngẩng mặt lên, trong mắt phản chiếu một đôi mắt màu nâu sẫm.

"Trời ơi, người đàn ông đó là ai vậy?"

Giọng nói run rẩy kích động của các cô gái vang lên xung quanh, Kiều Nam đảo mắt, nhìn về phía Mễ Mễ: "Anh ta là ai?"

Hiếm khi Kiều Nam nhiều chuyện, Khúc Mễ đắc ý cười: "Hai tiếng trước tớ nhận được tin tức, đó là giám đốc đài mới nhậm chức hôm nay, cũng chính là tổng giám đốc của đài truyền hình chúng ta."

"Giám đốc đài mới?"

Kiều Nam cảm thấy tim đập nhanh hơn, hóa ra anh ta không phải lưu manh biến thái, mà là sếp lớn cấp cao nhất của cô!

Chỗ làm việc bùng nổ, tất cả mọi người đều đang thảo luận về tổng giám đốc mới nhậm chức.

"Nghe nói tổng giám đốc mới của chúng ta là con trai cả của chủ tịch, ở nước ngoài từ nhỏ, những năm qua luôn không muốn tiếp nhận đài truyền hình, sao lần này lại đột nhiên về nước vậy?"

"Tôi cũng nghe nói chủ tịch có hai người con trai, bình thường chiều con trai út hơn!"

“Cậu hai là do bà Úc bây giờ sinh ra, cậu cả này nghe nói mẹ anh ta đã ly hôn với chủ tịch từ rất lâu rồi.”

“Oa! Mọi người không biết sao? Mẹ ruột của cậu cả Úc trước đây là biên tập viên hàng đầu của đài truyền hình chúng ta, vừa xinh đẹp vừa tài hoa, được chủ tịch nhìn trúng, nhưng sau này… sao lại ly hôn vậy?”

“Nhiều chuyện!”

Có người thấy Khúc Mễ về tới bèn kéo cô ta vào trong đám người: “Mễ Mễ, cô chắc chắn hóng được tin về tổng giám đốc mới nhậm chức, mau nói cho chúng tôi biết đi.”

Khúc Mễ chống nạnh, kiêu ngạo ưỡn ngực: “Mọi người muốn biết cái gì? Họ tên, số điện thoại, địa chỉ?”

Hứa Tranh cao gầy liếc nhìn Mễ Mễ đang đầy vẻ đắc ý, anh ta lắc đầu rồi cầm máy quay ra ngoài phỏng vấn.

“Oa, cô có cả những thông tin này sao?”

Khúc Mễ đắc ý cong môi: “Tôi còn biết số đo ba vòng của anh Úc bao nhiêu, thích đi câu lạc bộ thể hình nào…”

“Hả!”

Lời của cô ta còn chưa nói hết, một đám con gái xúm lại: “Nói cho tôi biết kích thước đi! Câu lạc bộ thể hình nào nữa!”

Kiều Nam bị sức mạnh bao vây của đám đông ép lùi lại mấy bước, rầu rĩ không vui trở về chỗ ngồi.

Biết những cái này giỏi lắm sao?

Cô còn từng đến nhà sếp mới đấy!

Cả buổi chiều chỗ làm việc đều chìm đắm trong tiếng nói chuyện của các cô gái. Kiều Nam lơ đãng vài lần, không biết đầu óc đang lạc trôi ở phương trời nào.

Sau khi cuộc họp lãnh đạo cấp cao kết thúc, thư ký vội đi vào phòng trà nước pha cà phê.

“Tổng giám đốc Úc, Americano của anh.”

Thư ký nhỏ cung kính đứng trước bàn, thế nhưng người đàn ông

ngồi sau bàn làm việc không phản ứng gì, từ đầu đến cuối ánh mắt dừng trên tập tài liệu không hề di chuyển.

Người đàn ông dùng ngón trỏ và ngón cái tay trái khẽ vê mép cốc, thỉnh thoảng nhíu mày rồi nhấp nhẹ một ngụm cà phê, dáng vẻ quyến rũ chết người.

Tim thư ký nhỏ đập nhanh hơn, không nhịn được cất bước về phía trước!

Ầm!

Cửa lớn văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, Tiêu Thận huýt sáo tiến vào: "Đại An An."

Anh Tiêu rất nổi tiếng ở đài truyền hình, thư ký cúi đầu: "Anh Tiêu."

"Ngoan."

Tiêu Thận luôn luôn mang vẻ mặt vui vẻ, hòa nhã với phụ nữ, thư ký nhỏ bị trêu chọc đỏ mặt rời đi.

Người đàn ông sau bàn làm việc đặt cốc cà phê xuống, vẻ mặt bình tĩnh không một gợn sóng.

"Đại An An, ông luôn không hiểu chuyện trai gái như vậy." Tiêu Thận kéo ghế ra, ngồi thẳng đối diện anh: "Thư ký nhỏ này là đích thân tôi chọn cho ông đấy, cả việc sửa sang thiết kế văn phòng của ông, các đồ vật đều là chính tôi đích thân sắp xếp, đối với ông tôi luôn tận tâm tận lực, ông hiểu tấm lòng của tôi không?"

Dứt lời, Tiêu Thận chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt ửng hồng.

Có lẽ vì quá thân thuộc, vẻ mặt Úc Cẩm An không có thay đổi gì lớn, anh khẽ gật đầu và nói: "Ngày mai đổi tất cả đồ vật thành màu đen."

Mỗi một đồ vật của căn phòng làm việc này đều do Tiêu Thận đích thân tìm từ Italy về, sao có thể nói đổi là đổi: "Màu đen quá cổ lỗ sĩ, trong cuộc sống của ông cần ít hồng như tôi cần phụ nữ vậy, phải cân bằng âm dương."

Dừng một nhịp, anh ta cười với vẻ đầy mờ ám: "Mà cô gái trong phòng bao ở quán bar tối đó là ai vậy? Tôi từng gặp chưa?"

Úc Cẩm An cũng nhớ tới gì đó. Anh nhấp một ngụm cà phê, đôi mày kiếm giãn ra: "Không nói cho ông biết."

Tiêu Thận rất tức giận.

"Có gì muốn nói thì nói ngay đi." Úc Cẩm An không nói đùa với anh ta.

Tiêu Thận sờ cằm nói, nói: "He he, không uổng công nhiều người ship chúng ta là cặp đôi đẹp nhất, ông đúng là hiểu tôi."

"Nghe nói tin tức về Khải Thái ảnh hưởng tới nhà họ Thương, ông cụ nhà họ Thương rất không vui. Cô Thương nhà ông chưa gọi cho ông sao?"

"Cô ấy rất có chừng mực."

Nghe được lời này của anh, Tiêu Thận bất mãn nhíu mày: "Ông có ý gì? Ý ông là tôi không có chừng mực hả?"

Người đàn ông ngồi ghế xoay đặt bút xuống, ngẩng mặt lên cười nói: "Ông có cơ à?"

"..."

Khóe miệng Tiêu Thận co giật, vừa định nổi giận, chợt thấy Úc Cẩm An cong môi cười nhạt. Mọi người đều nói người đẹp cười nghiêng nước nghiêng thành, Đại An An nhà anh ta vừa cười cái là nghiêng thùng đổ nước.

Số lượng chia sẻ bản tin trực tuyến không ngừng tăng lên, mấy ngày nay công việc của Kiều Nam vô cùng nhẹ nhàng. Hiếm khi tan làm đúng giờ, lúc cô đi ra khỏi đài truyền hình thì thoáng không quen với ánh nắng hoàng hôn.

Đã bao lâu không thấy nắng chiều, đến bản thân cô cũng không còn nhớ rõ nữa.

Tâm trạng của Kiều Nam tốt một cách kỳ lạ, thích hợp để đi ăn một bữa ngon, mì thịt bò hay lẩu cay đây?

Bíp bíp...

Một chiếc xe con màu đen chạy tới từ ngã tư phía sau, tốc độ xe tăng dần. Kiều Nam thấy có xe lao tới, theo bản năng kêu một tiếng rồi chạy lên vỉa hè.

Nhưng không ngờ chiếc xe đó không hề giảm tốc độ mà còn tăng ga lao về bên đường.

Không hay rồi!

Kiều Nam nhìn ra có điều không ổn, nhưng tốc độ xe quá nhanh, cô gần như không có thời gian né tránh.

Tại lối ra của tầng hầm để xe bên cạnh, xe của Úc Cẩm An chạy qua cửa cảm biến an ninh, qua cửa sổ xe đang mở anh đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai của một cô gái. Anh nhíu mày nhìn lướt qua, chỉ thấy một chiếc xe con màu đen đang lao đến bên đường với tốc độ không bình thường.

Xuất phát từ bản năng, anh quay xe đi tới.

Rầm!

Bánh trước của xe con màu đen đâm mạnh vào bồn hoa, ống quần của Kiều Nam chỉ cách bánh trước xe vài centimet. Cô trợn to mắt, chỉ có thể nhìn trong buồng lái là một người đàn ông không rõ mặt.

Brừm!

Chiếc xe bị thiệt hại không hề từ bỏ, người trong xe khởi động động cơ một lần nữa.

Da đầu Kiều Nam trở nên tê dại, đây là muốn đưa cô vào chỗ chết!

Đằng sau không có đường, phía trước là chiếc xe lấy mạng, Kiều Nam khóc không ra nước mắt, trời muốn diệt cô sao?

Kétttttt…

Xe của Úc Cẩm An dừng lại bên đường: “Lên xe.”

Đột nhiên xuất hiện cứu tinh, Kiều Nam không kịp suy nghĩ nhiều. Cô nhanh nhẹn nhảy lên bồn hoa rồi lách người chui vào trong xe anh.

Đến khi người trong chiếc xe con màu đen kia lấy lại tinh thần, chiếc xe chở Kiều Nam đã chạy về phía đường lớn.

Tài xế không dám bám theo ra đường lớn, sợ bị camera chụp được biển số xe đành bất lực rời khỏi.

Chỉ hai phút ngắn ngủi mà Kiều Nam đã trải qua một hồi sống chết. Cô thở hổn hển, lúc định cám ơn ân nhân cứu mạng thì cô lại giật mình: "Anh, anh..."

"Tiếng Trung phong phú như vậy mà cô chỉ biết kêu anh anh thôi à?"

Người đàn ông đang dùng hai tay điều khiển vô lăng từ từ lên tiếng. Kiều Nam cúi đầu, cô cũng muốn gọi cái khác, nhưng cô nào dám nói.

Gọi anh là quý ngài quần lót? Hay là lưu manh biến thái?

Ai mà ngờ được, anh lắc mình đã biến thành sếp lớn cao nhất của cô.

Kiều Nam hối hận muốn đập vào tường, gần đây vận may quá kém rồi.

"Sếp." Kiều Nam cắn môi nói: "Anh đi đâu vậy?"

Sếp?

Úc Cẩm An liếc người bên cạnh, môi vểnh lên: "Đổi xưng hô cũng nhanh đấy, tôi không phải là bạn trai của cô nữa à?"

Ặc!

Hai má của Kiều Nam đỏ lên, anh cứ phải nhắc tới chuyện tối đó làm gì?

Chương 8
Cách báo đáp ơn cứu mạng

Lúc đứng trong ngôi biệt thự này lần nữa, tâm trạng của Kiều Nam rất khác so với lần trước.

Mấy ngày trước còn tưởng anh ta là người đàn ông biến thái, vậy mà bây giờ chỉ một câu đã có thể chi phối tương lai của cô, trở thành sát thủ của đời cô!

“Cảm ơn... sếp.”

Cân nhắc một phen, Kiều Nam lựa câu này để mở lời. Đêm nay anh đã cứu cô một mạng, câu cảm ơn này tuyệt đối không phải là nịnh nọt.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cô. Nhìn qua cửa kính sáng rõ, Úc Cẩm An thấy cô vén tóc ra sau tai.

Đêm đó ở quán bar, ánh mắt can đảm, thản nhiên của cô khiến anh hơi kinh ngạc. Rõ ràng câu hỏi của cô làm cho người ta phải suy nghĩ viển vông, nhưng đôi mắt lại trong sáng, không hề có vẻ mờ ám gì.

Vừa mới trải qua sự việc kinh hoàng, Kiều Nam chưa kịp bình tĩnh đã bị đưa đến đây. Cô không thể kiêu căng, hung hăng như trước, người đàn ông này bây giờ không chỉ là ông chủ mà còn là ân nhân cứu mạng của cô nữa, cho dù bất mãn thế nào cũng phải nhịn.

“Chuyện đó...”

Kiều Nam thấy anh vẫn đứng ở cửa sổ, không nhịn được thăm dò: “Sếp, anh đưa tôi đến đây có chuyện gì không?”

Con ngươi màu nâu đậm của Úc Cẩm An lóe lên, anh cong môi cười: "Cô không phải bạn gái của tôi sao?"

Kiều Nam lắc đầu: "Sếp, anh đừng nói đùa mà."

Đêm đó cô chỉ chém gió một tí, anh lại còn định xem là thật à?

"Tôi không thích nói đùa." Úc Cẩm An đi về phía cô.

Đôi chân dài, bóng dáng to lớn che đi ánh đèn trước mắt Kiều Nam: "Đã nói rồi, cô phải chịu trách nhiệm với tôi."

"Chịu trách nhiệm gì chứ?" Kiều Nam choáng váng, phải chịu trách nhiệm cũng là anh ta chịu trách nhiệm mới đúng chứ?

Úc Cẩm An cúi đầu xuống, ánh đèn chiếu vào vai Kiều Nam khiến gương mặt của cô được phác họa rõ ràng: "Chẳng phải đêm đó cô rất can đảm à, sàm sỡ tôi xong lại trở mặt không nhận nợ sao?"

"Tôi không có…"

Kiều Nam căng thẳng đổ mồ hôi đầy đầu: "Rốt cuộc ai sàm sỡ ai chứ?"

"Cô sàm sỡ tôi."

"…"

Tên khốn này là sếp của cô! Tên khốn này là sếp của cô! Tên khốn này là sếp của cô!

Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần, nhưng cơn giận trong lòng Kiều Nam vẫn không thể lắng xuống.

Không thể đánh sếp! Không thể đánh sếp! Không thể đánh sếp!

Kiều Nam lại lẩm bẩm ba lần nữa, cuối cùng tâm trạng hơi ổn định lại.

"Sếp, anh có thể nói lý lẽ được không?"

Úc Cẩm An cúi đầu xắn ống tay áo sơ mi lên, nhếch môi: "Có lý lẽ gì mà nói?"

"…"

Nếu như cô bị đài truyền hình đuổi, tiền thuốc men tháng sau có

ai tạm ứng cho cô không? Gặp phải tên khốn này, Kiều Nam cảm thấy mình không thể nào nhịn được nữa!

Úc Cẩm An nhìn thấy gò má người đối diện đỏ bừng, chắc là vô cùng tức giận, anh vẫn nói chuyện sắc bén như trước: "Cô muốn đổi ý? Hay muốn trốn nợ?"

Dứt lời, anh đi đến trước tủ TV, rút một chiếc đĩa CD ra vẫy vẫy trước mặt cô: "Đêm đó có ghi hình lại, có muốn xem thử không?"

"Ghi hình lại?"

Kiều Nam chợt sợ hãi, tên biến thái này còn dám ghi hình lại!

Cô có vẻ muốn vọt qua, Úc Cẩm An bỗng nhiên cong môi: "Phòng VIP có chức năng tự ghi hình lại."

Ý anh ta muốn nói là chuyện ghi hình không phải là anh ta cố tình.

"Đưa cho tôi."

Kiều Nam đưa tay ra, không ngờ Úc Cẩm An vô cùng phóng khoáng mà đưa cho cô.

"Anh không định gài tôi à?" Theo thói quen nghề nghiệp, Kiều Nam suy nghĩ rập khuôn.

Úc Cẩm An nhún vai, nói: "Nếu tôi muốn vậy thì lúc này cô đã lên hot search dạo chơi rồi."

Được rồi, Kiều Nam thừa nhận câu này có lý. Cô không suy nghĩ nhiều, nhét CD vào trong túi. Không biết đã quay được cái gì, nhưng tình cảnh đêm đó, ừm...

Gò má cô nóng lên lần nữa.

"Sếp."

Hít sâu một hơi, Kiều Nam vô cùng nghiêm túc nói: "Đêm đó tôi bị người ta hại, cảm ơn anh đã giúp tôi. Mặc dù tôi không đồng ý với cách giúp đỡ của anh, nhưng tôi vẫn phải nói lời cảm ơn."

Cô thầm nhắc nhở mình rằng không thể làm mất lòng anh ta được, chịu thiệt thì chịu thiệt vậy. Dù sao cô cũng không quá thiệt, suýt nữa cô đã cởi quần anh ta ra rồi.

Úc Cẩm An cúi đầu nhìn chằm chằm đôi mắt đen xinh đẹp của cô: "Đêm nay tôi lại cứu, đúng chứ?"

Kiều Nam gật đầu, đây là sự thật.

Giọng anh trầm thấp đặc biệt, ánh đèn phản chiếu cảnh căn phòng vào cửa sổ sát đất. Kiều Nam luôn có cảm giác mình đang nằm mơ, giống như cô đã mơ một giấc mơ từ lâu.

"Vậy có phải cô thiếu tôi ơn cứu mạng không?"

"Đúng."

Anh nhíu mày, Kiều Nam nhìn lướt qua môi anh, không hiểu sao lại nhớ đến nụ hôn nồng nhiệt đêm đó.

"Tôi không thích bị nợ." Ánh mắt Úc Cẩm An thâm trầm nhìn chăm chú gương mặt hơi đỏ hồng của cô, nói: "Cũng không thích người ta nợ mình."

Lời anh nói, Kiều Nam hiểu.

"Anh nói đi, muốn tôi trả nợ thế nào."

Ngừng một lúc, cô nói thêm: "Chỉ cần không để tôi bán thân hoặc trả tiền thì tôi đồng ý hết."

Bỗng nhiên Úc Cẩm An muốn cười, suy nghĩ của cô rất kì lạ. Cô không có sự cẩn trọng, nhút nhát mà các cô gái nên có.

"Không phải cô muốn biết tôi có mặc đồ lót không à?"

Úc Cẩm An nhìn chằm chằm dáng vẻ thở phào của cô, cong môi nói: "Tôi có thể hoàn thành tâm nguyện của cô."

Phụt!

Trái tim Kiều Nam vừa mới thả lỏng lại dâng lên, cô nhìn chăm chú dây lưng vẫn thắt trên lưng anh, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

Anh ta sẽ không cởi quần chứ?

"Nhà tôi có rất nhiều đồ lót phải giặt."

"Thì?"

Úc Cẩm An đặt tay phải lên hông, nói: "Tối thứ sáu đến nhà tôi."

Kiều Nam trừng to mắt, nhớ lại lời anh ta nói, tối thứ sáu tới nhà anh ta giặt đồ lót?

Không phải chứ!

“Có vấn đề gì sao?”

Kiều Nam cắn môi. Có, vấn đề lớn đấy.

“Sếp.” Cô muốn thay đổi: “Có thể đổi cách báo đáp khác không?”

Úc Cẩm An rất gần cô, gần đến mức anh vươn tay thì Kiều Nam có thể cảm nhận nhiệt độ của anh tỏa ra: “Thế bán thân hay trả tiền?”

Khốn nạn!

Kiều Nam phiền muộn: “Vậy tôi giặt đồ lót.”

Người nghèo nghĩ ngắn, cô không có bản lĩnh phản kháng.

“Được.”

Trước ban công tầng hai của biệt thự, anh khẽ nắm lan can nhìn chằm chằm bóng dáng đã đi xa kia, chậm rãi cười.

Chương 9
Chọc sân sau của boss

Hôm qua được cứu mạng, cô đổi được một cuộc hẹn với sếp.

"Hừ..."

Có thể vờ mất trí nhớ không?

Tối hôm qua khi mang đĩa CD về cô đã xem thử, chỉ là cảnh đen thui không thấy gì cả. Kiều Nam đánh miệng mình, boss này quá mạnh, cô không phải đối thủ!

Mấy phút sau, cô chấp nhận số phận rời giường mặc quần áo vào đến phòng tắm rửa mặt.

Bước trên nền nhạc của bản tin buổi sáng, Kiều Nam bước vào đại sảnh đài truyền hình.

"Tiểu Nam."

Người cao gầy đánh bả vai cô, cười hì hì nói: "Cậu hot rồi, nghe nói tối qua chủ tịch gọi điện thoại hỏi tin tức Khải Thái."

"Hot gì?" Kiều Nam cẩn thận nói: "Nếu như đưa tin hot thì tháng này tăng thêm tiền thưởng à?"

Hứa Tranh kéo cô đi vào thang máy: "Trong mắt cậu chỉ có tiền thôi."

Nếu thật sự trong mắt cô chỉ có tiền thì tốt biết bao, cần gì vì chi phí cuộc sống mỗi tháng mà đánh cược với người ta chứ?

Trở lại khu làm việc, các đồng nghiệp thi nhau bàn tán chuyện gì đó.

“Kiều Nam, cậu không sao chứ?”

Khúc Mễ vội đi qua, Kiều Nam chưa kịp ngăn cản, cô ta đã nói: “Tìm được chiếc xe kia chưa? Camera ở cửa Tây quay được cái gì không?”

Mọi người xúm lại, Khúc Mễ miêu tả sinh động như thật, cứ như tối qua cô ta tận mắt nhìn thấy vậy.

Kiều Nam bình tĩnh ngồi trên ghế, không nói gì. Vừa rồi cô đã đi qua phòng an ninh cửa Tây, đáng tiếc camera không quay lại được gì cả.

Rõ ràng chiếc xe con hôm qua có chuẩn bị mà đến, đã thăm dò lộ trình và địa điểm từ trước. Nếu như Kiều Nam bị đâm chết, có lẽ nhiều nhất chỉ có thể đưa ra kết luận tài xế đạp nhầm phanh thành chân ga!

Kiều Nam cười lạnh, đừng tưởng rằng như thế có thể dọa cô sợ?

“Tiểu Nam, chủ nhiệm gọi cậu.”

Kiều Nam mượn cơ hội phá vòng vây đi vào văn phòng chủ nhiệm.

Trong đáy mắt chủ nhiệm Nghiêm mang theo ý cười: “Tiểu Nam, cô đưa tin hiện trường đúng là không tồi, xác định chủ đề rất chuẩn xác, ống kính quay đúng lúc, có lẽ phòng tin tức của chúng ta sắp thành công rồi.”

Kiều Nam ngồi sau bàn làm việc không nhịn được mà cười lạnh. Cho dù cô ngốc cũng cảm thấy không đúng! Bị người ta tính kế, suýt nữa vứt bỏ mạng nhỏ chỉ vì đổi một từ hot của ông ta?

“Cảm ơn chủ nhiệm khen ngợi.”

Ánh mắt Kiều Nam sáng rực nhìn gương mặt xảo trá của chủ nhiệm Nghiêm: “Sau này ông có thể nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng gài bẫy cho tôi chui vào, có mệt không hả?”

“Cô có ý gì?” Sắc mặt chủ nhiệm Nghiêm trầm xuống.

Kiều Nam nói lời sắc bén: “Muốn hot lại sợ chết? Chủ nhiệm Nghiêm, tôi biết ông đã trung niên nhưng không cần liều mạng như thế! Làm không tốt, con ông biến thành con ông Vương sát vách vậy thì lớn chuyện đấy!”

“Cô, cô...”

Chủ nhiệm Nghiêm tức giận liếc cô, trung niên không con là nỗi đau lớn nhất trong lòng ông ta.

“Tôi đi viết bản thảo phỏng vấn đây.”

Kiều Nam không cho ông ta cơ hội nói chuyện, quay người đi ra ngoài.

Ầm!

Cửa phòng làm việc bị đóng sầm lại, chủ nhiệm Nghiêm chửi ầm lên: “Kiều Nam, cô cứ ngông cuồng đi! Nếu không phải cô dính vào con ông cháu cha có tiền thì trong đài đã đá cô đi từ sớm rồi!”

Cách cánh cửa nhưng tiếng hô của ông ta vẫn có thể truyền đến khu làm việc, Kiều Nam vẫn bình tĩnh bước đi, môi hơi nhếch lên.

Các đồng nghiệp than thở, chủ nhiệm Nghiêm là kẻ ưa nịnh nọt, át yếu sợ mạnh, bình thường mọi người đã oán thán từ lâu, may mà có tấm sắt Kiều Nam này, thỉnh thoảng giúp mọi người trút giận!

Đáng tiếc lời này chỉ có thể nói thầm.

Chín giờ sáng, Khương Triết đi ra trường quay số một của đài truyền hình, trợ lý vội đi qua: “Biên tập viên Khương, một tiếng nữa anh có buổi phỏng vấn độc quyền, buổi chiều có...”

Khương Triết đi vào thang máy, bấm tầng năm.

“Anh đi tầng năm có việc gì à?”

Khương Triết đút hai tay vào túi, không trả lời.

Trợ lý xấu hổ nên im miệng.

Ting!

Cửa thang máy mở ra, Khương Triết đi phía trước, trợ lý cầm đồ theo sau. Tầng năm thuộc về bộ phận tin tức, biên tập viên Khương của bọn họ chạy đến đây làm gì?

Ngoài cửa lớn có một người đàn ông vội vàng chạy vào: “Nam Nam!”

Anh ta mặc quần áo Armani kiểu mới nhất, vừa chạy vừa la lớn: "Ai dám bắt nạt Nam Nam nhà chúng tôi thì đứng ra cho tôi!"

Kiều Nam nghe giọng nói này lại bắt đầu đau đầu.

"Nam Nam!"

Tinh Hoài kéo Kiều Nam qua nhìn, vẻ mặt lo lắng: "Nghe nói tối qua có xe muốn đâm chết em..."

Kiều Nam vội che miệng anh ta: "Không có."

Cửa trước văn phòng mở ra, chủ nhiệm Nghiêm cười hì hì nói: "Cậu Tinh đến à?"

Tinh Hoài nheo mắt, mắng: "Tôi để bạn gái ở bộ phận của mấy người, không phải để cô ấy chịu ấm ức!"

"Ha ha, chúng tôi nào dám để Tiểu Nam chịu ấm ức?"

Kiều Nam cười nhạo, bàn về hai mặt thì chắc chắn chủ nhiệm Nghiêm là giỏi nhất.

Tinh Hoài đưa tay khoác lên vai Kiều Nam: "Không dám thì tốt."

Chủ nhiệm Nghiêm nói: "Cậu Tinh đã đến thì uống tách trà nhé, tôi vừa ngâm trà phổ nhị."

Kiều Nam giữ chặt người bên cạnh: "Ra ngoài nói."

"Chủ nhiệm, tâm trạng ông rất tốt à?"

Tiếng cười nhạo vang lên xung quanh, nói chung bọn họ không quen nhìn vẻ mặt đó của chủ nhiệm Nghiêm.

Nhìn thấy hai người đi xa, chủ nhiệm Nghiêm mới thẳng người lên, cười nói: "Nếu mấy người có bản lĩnh như Tiểu Nam, tìm được bạn trai tài trợ cho đài mấy trăm vạn mỗi tháng thì ngày nào tâm trạng tôi cũng tốt cả."

"Dừng đi!" Khúc Mễ cầm tách cười nói: "Tiểu Nam dựa vào năng lực bản thân, không giống mấy người đàn ông co được dãn được!"

"Ha ha ha..."

Xung quanh vang lên tiếng cười đùa, chủ nhiệm Nghiêm đen mặt đi về văn phòng. Những người phụ nữ này, đúng là không ai tốt

đẹp cả!

Ngoài khu làm việc, Khương Triết thu lại tầm mắt, quay người đi vào thang máy.

Trợ lý vội ấn tầng bảy.

Bên ngoài đài truyền hình có một chiếc xe sang trọng chói mắt dừng lại, Kiều Nam bị túm lên xe.

"Nam Nam." Tinh Hoài nắm chặt tay cô: "Từ chức đi, anh nuôi em."

Kiều Nam im lặng trừng mắt: "Vì sao anh lại nuôi em?"

"Nếu em thích làm biên tập viên, anh có thể bảo bố mở đài truyền hình để em phát sóng tin tức mỗi ngày."

Rớt mồ hôi!

Kiều Nam dở khóc dở cười: "Tinh Hoài, em không phải bạn gái của anh."

Tinh Hoài ôm chặt người trong lòng: "Nam Nam, anh thật sự rất lo cho em."

Năm đó khi cô quay về nhà họ Thiệu, những người bạn lúc nhỏ đã quên cô từ lâu, chỉ có Tinh Hoài điên cuồng theo đuổi cô.

Những người bạn thuở nhỏ mà cô nhớ đã thành rồng trong biển người, bây giờ thành biên tập viên hàng đầu của Hồ Thành. Với gia thế của bọn họ, chỉ có thành tựu như thế mới xứng.

Đáng tiếc Kiều Nam không có gì cả.

Có lúc Kiều Nam cảm thấy rất phức tạp, nhưng Tinh Hoài chưa từng có hành động gì quá trớn. Hơn nữa, anh không phải người xấu, cô chỉ có thể làm quen với người bạn này.

"Tên khốn họ Tôn kia, có lẽ nửa tháng cũng không ra viện được!"

"Anh đừng giúp em giải quyết, bố anh sẽ mắng anh đấy." Kiều Nam nhíu mày.

Tinh Hoài đỏ mặt nói: "Anh không sợ."

Kiều Nam cúi đầu không biết lại suy nghĩ chuyện gì.

Trước khi cô lên tiếng, Tinh Hoài chủ động hứa hẹn: “Hôm nay anh vội quá, sau này đảm bảo không làm ảnh hưởng đến công việc của em.”

Anh ngừng một lúc lại nói: “Đúng rồi, em có biết quan hệ giữa Khải Thái và An Cẩm không?”

“Quan hệ thế nào?”

Tinh Hoài nhíu mày: “Nghe nói đứng sau tập đoàn Khải Thái là nhà họ Thương, mà hai nhà Úc - Thương muốn làm thông gia.”

Thông gia?

Tim Kiều Nam như bị nghẹn lại.

Sáng ngày hôm sau, Kiều Nam mang đôi mắt thâm quầng đi vào đài truyền hình. Người ta sắp làm thông gia rồi, chẳng phải cô chọc sân sau của boss sao? Nhưng nếu làm thông gia, tiền lương của những công nhân kia sẽ thế nào!

Một nhóm người đi qua trước mặt, Kiều Nam nhìn thấy người đàn ông đi giữa.

Không còn cơ hội khác, cô nhất định phải liều một phen.

“Sếp...”

Giọng Kiều Nam rõ to, xung quanh thoáng chốc yên tĩnh lại.

Người quay đầu đầu tiên là Tiêu Thận, anh ta nhìn chằm chằm cô gái ưỡn ngực ngẩng đầu sau lưng, cười khúc khích.

Sếp?

Úc Cẩm An dừng chân lại, nhìn Kiều Nam, yên lặng chờ câu sau của cô.

Trước thang máy, Kiều Nam nắm chặt nắm đấm: “Tin tức về Khải Thái sẽ bị xoá sao?”

Tiêu Thận vui vẻ, cô gái này có lá gan không nhỏ đấy.

“Cô đoán xem?”

Ánh sáng phía trước hơi chói mắt, Úc Cẩm An hơi nhíu mày nhìn gương mặt cô, ánh mắt không hề có ý cười.

Kiều Nam bắt đầu hoảng hốt.

Chương 10
Cuộc hẹn thứ sáu

Cô lấy hết can đảm chất vấn, chỉ đổi lại được câu trả lời khiến người ta xấu hổ thẹn thùng.

“Tối thứ Sáu tuần này ghé nhà tôi.”

Kiều Nam cúi đầu về chỗ ngồi, trong lòng nhen nhóm ngọn lửa tức tối.

Cô đã từng gặp nhiều thể loại sếp, nhưng thể loại lưu manh pha tạp như Úc Cẩm An thì đây là lần đầu tiên.

Mới vừa rồi, bản mặt căng như dây đàn của anh ta có thể dọa chết bạn.

Nhưng ngay sau đó, anh ta lại kề sát tai bạn, chơi trò mập mờ.

Rõ ràng cô biết Úc Cẩm An đang trêu chọc cô nhưng Kiều Nam lại chẳng thể nào nổi điên với anh. Ánh mắt anh không hề mập mờ, từng biểu cảm đều đàng hoàng nghiêm chỉnh, không có vẻ gì tùy tiện.

Nếu như cô nổi khùng lên hoặc chống đối, vậy thì chắc chắn người sai là cô.

Chẳng công bằng tí nào.

Sao cô lại gặp chuyện dở hơi thế cơ chứ?

Tin tức Khải Thái nợ lương vẫn thuộc top tỷ suất người xem, tâm trạng lo âu của Kiều Nam cũng vơi đi phần nào. Nếu đã không hủy bỏ bản tin của cô, vậy thì cô chịu thiệt cũng được.

Cả buổi sáng, Kiều Nam ra ngoài lấy tin tức, tiếc là không phỏng vấn được đương sự quan trọng nhất, buổi chiều lại phải đi tiếp. Cô về tới đài truyền hình đúng vào giờ nghỉ trưa, trưa nay nhà ăn có món gì nhỉ, có chân gà không?

Đinh!

Cửa thang máy vừa mở, Kiều Nam chưa kịp nhìn kỹ thì đã ấn luôn tầng năm. Đợi cửa đóng lại, cô mới phát hiện có điều không ổn.

Người đàn ông mà sáng nào mình cũng phải ngưỡng mộ, giờ phút này đang đứng cách mình vài centimet.

“Chào biên tập viên Khương.”

Người đàn ông đang đút tay trong túi nhìn lướt qua cô: “Chào em.”

“Dạ chào anh.” Kiều Nam đáp lại.

Trợ lý cảm nhận được bầu không khí khác lạ nên yên lặng lùi ra sau, để không gian lại cho hai người.

Thang máy chầm chậm đi lên, Khương Triết nhướng mắt, nhìn lướt qua máy quay trong tay Kiều Nam, anh ta nói: “Tin tức của Khải Thái ảnh hưởng rất lớn, nếu em muốn giúp những công nhân kia thì nên tiếp tục tăng tần suất đưa tin.”

Đây quả là một câu khiến người trong mộng bừng tỉnh, ánh mắt Kiều Nam sáng lên: “Làm như nào ạ?”

Thang máy “đinh” một tiếng rồi dừng lại, Kiều Nam buồn buồn xách đồ ra ngoài. Đúng lúc này, người đàn ông sau lưng cô lại nói: “Nếu em đã theo đuổi vụ công nhân bị nợ lương này, tốt nhất nên đưa tin mấy kỳ liên tiếp, vậy thì sự hưởng ứng của xã hội mới ngày càng lớn mạnh!”

Kiều Nam kinh ngạc quay người lại, chỉ nhận thấy ánh mắt điềm tĩnh của đối phương: “Nhưng nhớ phải chú ý an toàn, hôm đó người ta muốn đâm xe em chính là để cảnh cáo.”

Cửa thang máy từ từ khép lại, Kiều Nam không kịp nhiều lời: “Cảm ơn...”

Cô đứng yên tại chỗ, sắc mặt dần trở nên ảm đạm. Hồi đó cô và Khương Triết được gọi là thanh mai trúc mã người người ước ao, tiếc là cô lạc mất mười lăm năm. Nhà họ Khương vẫn là hàng xóm

với nhà họ Thiệu, Khương Triết vẫn là cậu ấm duy nhất của nhà họ Khương, nhưng cô không còn là tiểu thanh mai từng theo sau đuôi anh ta nữa.

Tuy hiện giờ hai người công tác ở cùng một đài truyền hình, nhưng anh ta lại thành biên tập viên nổi tiếng nhất. Ngày thường Kiều Nam không dám nói chuyện với Khương Triết, trong ký ức thời thơ ấu của cô, cậu bạn thuở nhỏ là người luôn nở nụ cười ấm áp. Nhưng sau này gặp lại anh ta, nụ cười quen thuộc ấy đã sớm không còn tồn tại nữa.

Quả nhiên trên đời này mọi sự luôn đổi thay.

Giống như anh ta, cũng giống như cô.

Trợ lý nhìn chằm chằm số tầng hiển thị của thang máy giảm dần, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Vốn đã xuống tới tầng một, không hiểu tại sao lại lên tầng năm. Biên tập viên Khương nhà mình kiên nhẫn như vậy từ bao giờ thế?

Bọn họ hoàn toàn có thể rời khỏi thang máy, tại sao biên tập viên lại muốn nán lại? Hơn nữa còn chủ động nhắc nhở người khác nên phỏng vấn thế nào? Bạn phải biết là ở đài truyền hình này, một câu của Khương Triết đáng giá ngàn vàng. Trừ lúc lên chương trình, hiếm khi nào nghe anh ta lên tiếng lắm!

Kiều Nam kia vốn không có gia thế ô dù gì, biên tập Khương và cô ấy có quan hệ gì nhỉ?

Đinh!

Thang máy lại dừng, Khương Triết đút hai tay trong túi: "Đi thôi."

"Dạ."

Trợ lý đi trước, ngăn cản một số đồng nghiệp có ý đồ tiếp cận Khương Triết, hộ tống anh ta rời đi theo lối thoát hiểm.

Được Khương Triết nhắc nhở, Kiều Nam hiểu ra. Đưa tin thì phải hăng hái làm tới cùng, khiến cho bản tin dần dần đi sâu vào lòng người. Việc đầu tiên, cô bắt đầu liên hệ để phỏng vấn một số công nhân, có người không đồng ý ra mặt phỏng vấn, có người thì liên lạc không được, tình hình đúng là có sự thay đổi rất lớn.

Kiều Nam gặp thất bại bước đầu nhưng cô sẽ không chịu thua như vậy.

Khi cô về tới đài truyền hình thì đã quá giờ tan làm. Hai chân mỏi nhừ, cô đang định xách ba lô về thì vô tình nhìn lướt qua cuốn lịch để bàn.

Thứ sáu!

Một tiếng sau, Kiều Nam dựa theo vị trí hai lần trước mà mình nhớ được, thuận lợi tìm tới biệt thự. Cổng lớn đóng kín, chuông cửa vang tận mười phút mà không ai ra mở.

Cô lấy điện thoại đi động ra, phải gọi cho ai đây?

Số của Úc Cẩm An thì cô không có.

Chẳng nhẽ lại gọi tới đài truyền hình hỏi sếp tan làm chưa? Điên mất thôi.

Khu biệt thự vô cùng yên tĩnh, thi thoảng có chiếc ô tô cao cấp chạy qua, bánh xe lướt trên nền gạch tạo thành tiếng sàn sạt. Kiều Nam đeo ba lô đứng ngoài cổng, muốn đi nhưng lại lo lắng hậu quả, anh ta nhìn kiểu nào cũng thấy không phải người dễ chơi.

Tám giờ tối, Úc Cẩm An lái xe về đến nhà. Khi chỉ còn cách cổng nhà tầm mười mét, anh nhìn thấy bóng ai đó đang đứng ngoài cổng.

Hôm nay là thứ sáu à?

Đèn xe sáng chói ngay trước mặt, Kiều Nam giơ tay che mắt, đợi ánh sáng giảm dần cô mới từ từ quay đầu.

Trong xe, người đàn ông đang nắm vô lăng, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Khoảnh khắc ấy, tim Kiều Nam hẫng mất một nhịp.

Tít…

Cổng biệt thự mở ra, Kiều Nam phủi mông đứng dậy, chiếc xe lướt ngang qua cô, tự dưng cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Người đàn ông đi qua bậc tam cấp, tiến vào phòng khách. Ánh đèn sáng ngời xuyên qua cửa sổ sát đất, Kiều Nam nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh dưới ánh đèn, tâm trạng cô dần bình tĩnh lại.

Trong phòng khách đặt chiếc ghế sofa phủ vải da màu sẫm được may thủ công tỉ mỉ, Kiều Nam nhìn chằm chằm hoa văn phức tạp

ở góc ghế, nói nhỏ: “Sếp, tôi đến giặt quần lót ạ.”

Úc Cẩm An nhìn những ngón tay dài trắng nõn của cô, anh nheo mắt.

Lát sau, anh đứng dậy lên tầng.

Kiều Nam lập tức đuổi theo, đi đến toilet ở tầng hai.

Có thể thấy nơi này chưa từng được sử dụng, gạch men trắng toát khiến Kiều Nam chói mù mắt. Cô bình ổn lại tâm trạng, hỏi: “Quần lót đâu?”

Úc Cẩm An nhướn mày, chỉ tay vào toilet: “Trong đó.”

Một hộp quần lót còn chưa xé bao được xếp chồng từng cái ngay ngắn, Kiều Nam trợn mắt: “Giặt hết hay sao?”

“Giặt tay.” Úc Cẩm An nghiêng người tựa vào khung cửa, đôi mắt màu nâu sẫm như tỏa sáng rực rỡ.

Kiều Nam giận mà không thể nói: “Vâng.”

Cô đúng là xui tám kiếp mới gặp thứ biến thái này!

Rào rào rào…

Tiếng nước trên bồn rửa tay vang lên từng đợt, động tác của Kiều Nam thành thạo đâu ra đấy. Úc Cẩm An ngắm nhìn dáng vẻ cẩn thận của cô, lông mày anh từ từ giãn ra.

Người đàn ông ở sau lưng rời đi, Kiều Nam mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô cầm cái quần lót kiểu nam màu trắng, trong lòng như có hàng vạn chữ “đậu xanh rau má” nhảy nhảy nhảy.

Cửa phòng tắm khép hờ, trên tóc Úc Cẩm An còn vương mấy giọt nước từ từ rơi xuống, lăn dài theo đường nhân ngư và cơ bụng rắn chắc của anh.

Tiếng rào rào bên ngoài từ từ ngừng lại, anh cúi đầu nhìn lướt qua đồng hồ, tự dưng cười nhếch mép.

Tốc độ giặt quần lót cũng nhanh nhỉ?

Mười hai cái quần lót, Kiều Nam chỉ mất ba mươi phút là giặt hết,

hơn nữa còn mang đi phơi. Cô thu dọn xong các thứ, đi đến trước cửa phòng tắm thì đúng lúc gặp người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đi xuống tầng.

“Sếp, tôi giặt xong rồi.”

Toilet đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả Úc Cẩm An ưa sạch đến đâu cũng không tìm được khuyết điểm.

“Tuần sau tiếp tục.” Anh cười nhẹ.

“Hả...”

Kiều Nam hú hồn, cả người đều cảm thấy bất ổn. Đậu xanh rau má, uống ngon.

Chương 11
Cạm bẫy

Khi Kiều Nam đi tàu điện ngầm về đến nhà thì đã gần mười giờ đêm, vài ngọn đèn đường trong khu chung cư đã sớm tắt. Kiều Nam mệt như "cờ hó", lê từng bước chân rệu rã trở lại phòng trọ của cô.

Quanh khu biệt thự xa hoa nhà tên khốn nào đó không có xe bus, cô tìm hơn nửa tiếng mới đến được ga tàu điện ngầm, thà vậy chứ cô không nỡ dùng mấy chục đồng gọi taxi để về.

Tháng này sau khi trừ đi tiền viện phí và sinh hoạt phí, tiền lương của cô chẳng dư được bao nhiêu, mà còn sắp đến hạn nộp tiền thuê nhà nữa rồi. Gần như tháng nào cô cũng phải tính toán thật cẩn thận và tiết kiệm.

Kiều Nam moi hộp mì ăn liền ra, nhanh chóng lấp đầy bụng rồi đi tắm. Sau khi giặt sạch bộ đồ vừa thay ra, cô liền ngả lưng xuống giường.

Sau khi tắt đèn, căn phòng lập tức trở nên u ám, ánh sáng từ ngọn đèn đường dưới tầng xuyên qua rèm cửa sổ hắt vào phòng. Kiều Nam quay qua nhìn chằm chằm những tia sáng ấy, cô không buồn ngủ.

Đã bao nhiêu năm cô chưa được ngủ một giấc an ổn nhỉ? Từ mùa đông giá rét năm ấy, cô đã trở nên như vậy rồi, mỗi ngày đều trằn trọc đến hừng đông, không tài nào nhắm mắt nổi.

Vì vấn đề giấc ngủ mà cô đi khám không ít bác sĩ nhưng chẳng có tác dụng gì. Mỗi khi đêm về, khi tất cả âm thanh dần lắng lại, cô thả cho bản thân được rảnh rỗi thì cảm giác đau đớn tê tái kia sẽ lại lan khắp người cô.

Tựa như giờ phút này, trái tim cô nhói lên từng hồi.

Mấy năm đầu, cô thường bật khóc tỉnh dậy. Nhưng chắc là do quá lâu rồi, nước mắt cũng đã sớm cạn, hoặc có thể ngay cả nước mắt cũng ghét bỏ mà rời khỏi cô rồi!

Nếu có thể chọn lại lần nữa…

Kiều Nam từ từ nhắm mắt, khóe mi ướt đẫm.

Cô nguyện trả giá tất cả chỉ để đổi lấy một khả năng, đáng tiếc trên đời này không có nếu như.

Sáng sớm, từng nhịp bước chân vững vàng tượng trưng cho một cơ thể khỏe mạnh tràn trề của người đàn ông nện xuống mặt đường. Chạy bộ bốn mươi phút mỗi ngày là phương thức rèn luyện của Úc Cẩm An.

Anh mặc áo thun thể thao và quần đùi, chạy chầm chậm về biệt thự.

Cộp cộp cộp…

Cửa mở, anh đi dọc theo cầu thang gỗ để lên tầng hai, giữa chừng đột nhiên nhìn thoáng qua thứ gì đó, anh lập tức dừng bước.

Trên sào phơi đồ ngoài ban công là một mớ quần lót nam được giặt sạch và treo ngay ngắn, thẳng hàng thẳng lối.

Úc Cẩm An khoanh tay đứng dưới sào đồ, anh hơi ngẩng đầu lên, nhìn đám quần lót đu đưa trong gió, đôi mày kiếm từ từ nhíu lại.

Anh nhớ mãi mười ngón tay dài trắng nõn của cô.

Sau đó anh khẽ vuốt mi mắt, hình ảnh cô gái đứng trước bồn rửa mặt, hai tay vo đống quần lót như hiện lên trước mắt anh.

Anh chỉ muốn đùa cô thôi, vậy mà cô lại tưởng thật.

Úc Cẩm An nhếch mép, đường cong khóe miệng ngày càng rõ hơn.

Tám giờ sáng, Kiều Nam đến đài truyền hình đúng giờ. Tuy hôm nay là thứ bảy nhưng hễ có thời gian thì cô đều tăng ca, định kiếm thêm ít tiền.

Phía Đông trung tâm thành phố là câu lạc bộ golf cao cấp.

Thảm cỏ xanh thẳm, trời xanh mây trắng.

Xe dừng ngoài câu lạc bộ, bóng dáng cao lớn của Úc Cẩm An đi xuyên qua hành lang dài.

“Anh Úc, chủ tịch đang ở bên trong.” Người canh cửa của câu lạc bộ cung kính tiến lên dẫn đường.

Dưới tán ô che nắng to rộng màu lục là người đàn ông mặc trang phục chơi golf trắng toát, tóc ngắn gọn gàng, nếp nhăn nơi đuôi mắt không hề ảnh hưởng tới khí chất hào hoa tuấn lãng của ông ta.

“Bố.”

Úc Kính Khải gật đầu: “Ngồi đi.”

Chiếc ghế mây đan rỗng màu trắng được làm thủ công một cách hoàn mỹ, mỗi một chi tiết đều giống như một tác phẩm nghệ thuật. Úc Cẩm An vừa nhấp cánh môi, người phục vụ đã đưa thức uống đến cho anh.

Sáng thứ bảy hàng tuần bố anh đều đến câu lạc bộ này chơi golf. Mới sáng sớm đã nhận được điện thoại của ông ta, trong lòng anh đã chuẩn bị trước.

“Ông Thương hẹn bố uống trà.” Úc Kính Khải nói chuyện, rất khó nhìn ra vẻ vui buồn trên mặt ông ta: “Con nghĩ sao?”

Trên thành ly thủy tinh nổi lên rất nhiều bọt khí, ngón tay Úc Cẩm An khẽ chạm vào mép ly, anh nói: “Bố muốn con nghĩ thế nào?”

Nghe vậy, Úc Kính Khải có vẻ không được vui.

“Bố đã giao An Cẩm cho con thì làm việc thế nào cũng nên do con tự quyết định.” Úc Kính Khải cầm tách cà phê lên, khẽ nhấp: “Nhưng nếu đã dính tới nhà họ Thương thì con nên thận trọng.”

Úc Cẩm An nhìn chằm chằm ly nước, anh không lên tiếng.

“Kính Khải, tới anh rồi.”

Phía thảm cỏ xanh thẳm cách đây không xa, người phụ nữ đang từ từ đi tới. Làn da bà ta được chăm sóc cẩn thận, vóc dáng nhỏ gầy, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì trông bà ta chỉ mới hơn ba mươi tuổi là cùng.

Dung San đi đến cạnh chồng mình, hỏi: “Em đánh quả kia thế nào? Có tiến bộ không?”

“Tiến bộ không ít.”

Úc Kính Khải cầm gậy golf lên, đội nắng đi qua thảm cỏ xanh mượt.

Cuối tuần, hầu hết người tới đây chơi golf đều là đàn ông độc thân. Hiếm thấy trường hợp nào như bà Úc, hàng năm bà ta cùng chồng tham gia đủ mọi hoạt động.

“Cẩm An, đêm nay có về nhà ăn cơm không con?” Dung San mỉm cười nhẹ nhàng, cởi mũ che nắng, bên dưới là mái tóc được buộc thành đuôi ngựa: “Sáng nay có người gửi tôm bên Úc qua, đến tối dì sẽ đích thân xuống bếp, Tề Quang cũng về đó con.”

Phía trước có tiếng vỗ tay vang lên, Úc Kính Khải huơ gậy thành một đường cong hoàn mỹ.

Úc Cẩm An đút hai tay vào túi và đứng dậy: “Không có thời gian, dì nói với bố một tiếng hộ tôi, tôi đi trước đây.”

Thấy bóng anh đã đi xa, Dung San cất tiếng cười khẽ, sau đó bà ta cầm di động lên và nói: “Con trai à, tối nay bố con ở nhà ăn cơm, con nhớ về sớm đó.”

Cúp điện thoại, bà ta đội mũ che nắng lên, sau đó lại trở về bên cạnh Úc Kính Khải.

Cảnh vật ngoài cửa sổ xe thay đổi cực nhanh, Úc Cẩm An siết chặt vô lăng, đôi mắt màu nâu sẫm dần trở nên u ám. Khuôn mặt người phụ nữ xinh đẹp đột nhiên hiện lên trước mắt anh, anh nhắm mắt lại, làm thế nào cũng không thể xóa nhòa.

Người biến mất khỏi cuộc đời anh lâu như vậy, anh sớm đã quên cô.

Ào ào…

Chiếc ô tô màu đen đột nhiên tăng tốc, Úc Cẩm An mở cửa sổ xe, mặc cho gió thổi vào đánh tan những suy nghĩ không thực tế trong đầu mình.

Sau giờ ăn trưa, Kiều Nam dựa vào ghế ngủ gật, di động của cô vang lên từng hồi. Cô mở lên thì thấy có tin nhắn do số lạ gửi tới.

Tin tức về việc Khải Thái phá sản, có hứng thú không?

Kiều Nam lập tức trợn tròn mắt.

Lần trước cô phỏng vấn một số công nhân của Khải Thái nên từng công khai số di động của mình; bởi lẽ có người muốn cung cấp manh mối nhưng lại sợ rước lấy phiền phức, hầu hết sẽ im lặng dùng số nặc danh.

Khải Thái ngừng sản xuất, nhà xưởng trống rỗng. Kiều Nam dựa theo thông tin trong tin nhắn, lần theo đó mà tới được cổng phía Tây của nhà xưởng, nhanh chóng tìm đến kho hàng số 03.

Nhưng khi cô đẩy cổng sắt đi vào, trong nhà xưởng lại chẳng có ai.

"Có ai không?"

Cô hắng giọng kêu lên, thình lình nghe tiếng loảng xoảng phía sau.

Kiều Nam chạy tới chỗ cánh cổng, thông qua khe hở, cô thấy một người đàn ông hớt hơ hớt hải chạy đi mất.

Cổng bị khóa trái.

Không xong rồi!

Sau giờ trưa, người đàn ông ngồi trên ghế xoay màu đen sau bàn làm việc, nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh chống cằm, ánh mắt có vẻ thâm sâu.

Ting ting…

Úc Cẩm An cầm di động lên, lập tức nhăn mày.

Tin nhắn hiển thị rằng: Mau dập tin của Khải Thái, nếu không ngày mai An Cẩm sẽ lên bảng tin hot đầu ngày!

Uy hiếp ư?

Úc Cẩm An không coi trò hề này là gì, nhưng anh sực nhớ tới một chuyện.

Mấy phút sau, anh tìm được số di động của Kiều Nam, nhưng gọi thế nào cũng không được.

Phải giữ di động 24/24, đây là yêu cầu cơ bản đối với nhân viên

đài truyền hình.

Úc Cẩm An cầm chìa khóa xe lên, anh lại bấm di động: “Tiêu Thận, điều tra ngay xem Kiều Nam đang ở đâu?”

Chương 12
Đưa vào chỗ chết

Trong nhà kho của một công xưởng bỏ hoang, dù Kiều Nam có gọi khản cả cổ cũng chẳng thấy một bóng người nào. Hơn nữa, cô bị nhốt ở nơi này cũng là do kẻ kia mưu đồ từ trước, chắc chắn sẽ không để ai phát hiện ra cô.

Đã qua bốn mươi phút mà Kiều Nam vẫn không tìm được cách thoát ra ngoài.

Nhà kho này chỉ có duy nhất một cánh cửa và ba cửa sổ ở ba phía. Bên ngoài cửa sổ có khung sắt bảo hộ, không có cách nào phá vỡ được. Cửa lớn duy nhất thì đã bị khóa từ bên ngoài, cũng không biết phải mở ra bằng cách nào.

Hoàng hôn phía xa dần buông xuống, Kiều Nam dựa vào bên cạnh cửa sổ. Những kẻ kia lừa cô tới đây chắc chắn sẽ không chỉ muốn giam giữ cô một cách đơn giản như vậy.

Nhất định còn có mục đích khác!

Soạt…

Có động tĩnh bên ngoài cửa sổ, Kiều Nam nhìn ra phía ngoài, có ba bốn người đàn ông xuống xe tiến vào đây, trong tay cầm thứ gì đó.

“Này!”

Kiều Nam nhón mũi chân, kêu lên: “Mấy người là ai? Vì sao lại nhốt tôi ở đây? Mau thả tôi ra, tôi là phóng viên của đài truyền hình An Cẩm, hành vi hiện tại của các người là vi phạm pháp luật!”

Mấy người đàn ông sửng sốt, động tác chần chừ.

“Đừng có nghe cô ta nói bậy, làm việc nhanh lên.” Một người đàn ông trong đó trầm giọng thúc giục, hai người đàn ông còn lại cũng nhanh chóng cúi đầu.

Thấy họ không bị dao động, Kiều Nam lập tức giơ máy ảnh trong tay lên chụp. Đáng tiếc bên ngoài có hàng rào, khoảng cách lại xa, cô không có cách nào chụp được mặt của những kẻ kia.

“Đại ca, cô ta thực sự là phóng viên.” Có kẻ thấy cô chụp ảnh liên tục thì bắt đầu chột dạ.

“Phóng viên thì sao?”

“Cô ta chụp được ảnh của chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

Người đàn ông mặc áo đen cười mỉa đáp: “Yên tâm, cô ta không có cơ hội đưa chúng ra ánh sáng đâu!”

Mơ hồ nghe được cuộc trò chuyện của họ, tim Kiều Nam hơi run lên. Nhớ tới chiếc xe hơi màu đen đâm về phía cô ngày trước, cô bỗng có dự cảm chẳng lành.

Số cô gần đây xui xẻo quá đi mất!

Rất nhanh chiếc xe kia đã đi xa, máy ảnh trong tay của Kiều Nam còn chưa kịp chụp biển số, chợt nghe thấy tiếng động lớn ở bên ngoài.

Đầu tiên chỉ là những đốm lửa nhỏ lóe lên, ngay sau đó ngọn lửa lớn bùng lên. Rất nhanh Kiều Nam đã hiểu được mấy người đàn ông vừa rồi đã làm cái gì.

Phừng phừng!

Ngọn lửa bùng lên rồi cháy lan ra, cách cửa sổ, Kiều Nam chỉ cảm thấy nhiệt độ nóng rực ập vào mặt.

Tay chân cô dần dần lạnh toát.

Tập đoàn Khải Thái đã dừng hoạt động từ lâu, cô lẻn vào đây trái quy định, nếu gặp hỏa hoạn tất nhiên đối phương sẽ không phải gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào. Chỉ sợ ngày mai sẽ có một tin tức nóng hổi: Phóng viên đài truyền hình An Cẩm tự ý lẻn vào nhà kho Khải Thái săn tin, vô tình gây ra hỏa hoạn, tạo thành thảm kịch!

Thâm độc!

Lửa giận cuồn cuộn trong lòng Kiều Nam.

Ngọn lửa hắt về phía cửa sổ, Kiều Nam bị ép phải lùi lại vài bước. Cô cố gắng mở cửa lớn lần nữa nhưng vô dụng.

“Kiều Nam!”

Bên ngoài có tiếng bước chân loạn xạ tới gần, Kiều Nam chạy về phía cửa sổ, nhìn xuyên qua ngọn lửa thấy đồng nghiệp đang chạy tới: “Cứu, tôi ở trong này!”

“Chủ nhiệm Nghiêm, Tiểu Nam đang ở bên trong.”

Hứa Tranh cao gầy vội vàng báo cáo, chủ nhiệm Nghiêm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chỉ đạo mọi người dập lửa.

Từng đợt khói trắng phun ra từ bình cứu hỏa, ngọn lửa đã bị dập tắt rất nhanh. Kiều Nam còn chưa kịp phản ứng lại thì cửa lớn đã được mở ra.

Chủ nhiệm Nghiêm chạy vào đầu tiên: “Tiểu Nam, cô không sao chứ?”

“Không sao ạ.”

Các đồng nghiệp cũng lần lượt kéo đến, vây quanh Kiều Nam ở chính giữa, ân cần hỏi han. Chỉ mới năm phút mà cô cảm thấy như mình vừa trải qua cả một đời.

Lúc đi qua cửa xoay của đài truyền hình, Kiều Nam bắt gặp một người đàn ông đang đi ra.

Ánh mắt Khương Triết tối lại, vội vàng bước tới: “Em có bị thương không?”

“Không.”

Kiều Nam nhìn thấy vẻ lo lắng khẩn trương trong đôi mắt anh ta, cô vội vàng giơ hai tay lên: “Em rất ổn, không hề bị thương tí nào.”

Mọi người thấy Khương Triết xuất hiện thì vô cùng ngạc nhiên. Phải biết là ba năm gần đây, Khương Triết ngoại trừ ghi hình cho các chương trình của đài truyền hình thì cơ bản là thời gian còn lại không giao lưu với bất cứ người nào, lại càng không có tai tiếng hoặc là bạn gái.

Hiếm khi mọi người thấy anh ta chủ động nói chuyện với ai.

Cảm nhận được ánh mắt mờ ám của mọi người xung quanh, Kiều Nam lập tức bình tĩnh lại: "Cảm ơn biên tập viên Khương đã quan tâm, may mắn mọi người tìm tới kịp thời nên xem như là hữu kinh vô hiểm."

Tiếng gọi biên tập viên Khương này vừa khéo phân rõ khoảng cách giữa hai người. Khương Triết gật đầu rồi lập tức đi ra khỏi đài truyền hình.

Tài xế đã mở sẵn cửa xe, Khương Triết để tài xế ở lại, tự mình lái xe đi.

Quay về tầng năm, các đồng nghiệp như ong vỡ tổ nhao lên hỏi chuyện. Kiều Nam vừa sống sót sau tai nạn, toàn thân đều khô héo.

Khúc Mễ ngăn mọi người lại, giúp cô đối phó cho qua.

"Hứa Tranh."

Kiều Nam kéo Hứa Tranh qua, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao mọi người biết tôi ở nhà kho Khải Thái mà chạy tới cứu tôi được thế?"

"Chủ nhiệm đưa bọn tôi đi." Hứa Tranh cũng cảm thấy việc này có điểm kì lạ, dựa theo phong cách chanh chua thường ngày của chủ nhiệm, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm mà chạy tới nghĩ cách cứu nhân viên.

Huống chi còn là nhân viên mà ông ta không ưa cho lắm.

Hàng lông mày thanh tú của Kiều Nam nhíu lại, cô chưa từng cho bất cứ kẻ nào xem tin nhắn kia. Tối nay thoát khỏi nguy hiểm, trong lòng cô sinh ra sự cảm kích. Cứ cho là chủ nhiệm quen biết rộng, thu được một vài tin tức nhỏ vừa khéo lại cứu được cô.

Kiều Nam vỗ vỗ bả vai Hứa Tranh, cười tủm tỉm nói: "Tối nay tôi mời, cảm ơn ơn cứu mạng của mọi người."

"Được đó!"

Có rượu uống luôn là chuyện tốt, Hứa Tranh hạnh phúc chạy đi thông báo.

Liên hoan đồng nghiệp là vui vẻ nhất, mọi người túm năm tụm ba đi ra ngoài. Kiều Nam nhìn đèn văn phòng chủ nhiệm vẫn còn sáng, hỏi Hứa Tranh: "Chủ nhiệm không đi à?"

Hứa Tranh bĩu môi: “Ông ta nói còn có việc khác, chúng ta cứ đi ăn, về ông ta trả tiền.”

“Dừng!”

Kiều Nam khinh thường nói: “Tôi tự trả tiền được.”

“Có cốt khí.” Hứa Tranh giơ ngón tay cái lên.

Nhóm người đi về phía thang máy, Kiều Nam nhớ ra chuyện gì bèn đi về hướng khác: “Hứa Tranh, anh đưa mọi người tới gọi món trước đi, lát nữa tôi sẽ tới ngay.”

Dứt lời cô bèn đi theo lối đi an toàn xuống dưới tầng.

Tối hôm đó cô suýt đã bị đâm, xe của Úc Cẩm An lao ra từ hướng này, vậy nên Kiều Nam phỏng đoán xe của anh đỗ ở gara dưới tầng hầm.

Không lâu sau, ánh đèn xe mạnh mẽ chiếu rọi từ từ tiến lại gần. Đôi tay Úc Cẩm An nắm vô lăng, xe vừa ra khỏi gara dưới hầm không xa, một bóng đen đột nhiên xuất hiện.

Két két…

Người đàn ông phản ứng nhanh nhạy, chân đạp mạnh phanh xe.

Kiều Nam xách túi đứng phía trước xe, đường nét thanh tú bị bóng đêm bao phủ, có phần mơ hồ.

“Sếp, tôi có chuyện muốn nói!” Cô lấy hết can đảm mở lời.

Tay phải Úc Cẩm An đặt trên tay lái, anh nhìn người bên ngoài qua cửa sổ xe, khẽ cười.

Nhìn qua có vẻ cô không hề bị dọa sợ.

Kiều Nam bước vài bước đến bên cạnh cửa sổ xe của anh, cô cúi mặt xuống: “Tôi biết đã động đến lợi ích của gia đình bạn gái của anh, nhưng tin tức mà tôi đưa ra hoàn toàn là sự thật. Khải Thái nợ lương nhân viên, cần phải đòi lại công bằng cho mọi người!”

Giây phút đối mắt với người đàn ông, tim Kiều Nam chợt đập rất nhanh. Tuy hơi đường đột nhưng cô không thể không nói: “Xin anh nói với nhà họ Thương, những công nhân đó cũng rất vất vả, xin hãy trả lại cho mọi người thù lao xứng đáng của họ. Mấy đồng tiền đó không tính là gì đối với một tập đoàn tài chính, nhưng với

những gia đình bình thường thì đó có thể chính là tiền cứu sống họ!"

Nói xong lời cuối cùng, giọng cô hơi nghẹn ngào. Cảm giác tuyệt vọng khi không có tiền mà bị ép đến đường cùng này là ác mộng cả đời của cô.

"Có thể trả lời tôi một vấn đề không?"

"Cái gì?"

Ánh sáng xung quanh tối tăm, Úc Cẩm An ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô: "Chuyện này những người khác đều rất sợ, vì sao cô còn muốn làm?"

Đôi môi Kiều Nam từ từ cong lên: "Bởi vì cuối cùng vẫn phải có người làm mà, không phải sao?"

Dừng một lát, ngón tay cô miết nhẹ góc áo: "Tôi không dám nhận bản thân không sợ cường quyền, nhưng tôi tình nguyện trở thành người đầu tiên đứng lên."

Bất kể lúc nào chính nghĩa cũng chỉ có một đáp án duy nhất, rõ ràng tất cả mọi người đều hiểu, nhưng lại từ chối đối mặt với nó.

"Trên đời này còn có rất nhiều người lương thiện, họ chỉ vì sợ hãi mà không dám nói ra sự thật. Tôi cũng sợ chứ, nhưng từ sau khi tôi vào An Cẩm, trở thành một phóng viên của An Cẩm, tôi đã không còn lí do để sợ hãi nữa!" Kiều Nam nói rất chậm, đôi mắt đen láy trong veo dường như có thể thấy đáy.

Trong bóng tối, bóng dáng Kiều Nam nhỏ bé và cô đơn. Úc Cẩm An nheo mắt, bị ánh sáng phát ra từ cô vào giờ phút này làm cho lóa mắt.

"Nếu cô biết bản thân là người của An Cẩm thì còn sợ cái gì?" Người đàn ông trong xe trầm giọng, Kiều Nam nhìn anh, chợt thấy anh cười: "Quần lót giặt sạch lắm, tiếp tục cố gắng nhé."

Vù…

Chiếc xe có tính năng ưu việt vèo cái đã biến mất, Kiều Nam còn chưa kịp tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói của anh, chỉ nghe được anh nói tới quần lót.

Mẹ!

Có thể đứng đắn một lần được không?

Liên hoan kết thúc, Kiều Nam bắt xe về nhà. Cô thanh toán tiền xe rồi đi vào bên trong, nhìn thấy một người đàn ông đi về phía cô.

Bước chân người đàn ông rất nhanh, Kiều Nam dần dần nhìn rõ mặt anh ta: “Biên tập viên Khương?”

Chương 13
Bạn thuở nhỏ

"Biên tập viên Khương."

Kiều Nam tròn mắt nhìn người đàn ông đang đi tới, trong lòng run rẩy không thể giải thích được. Không phải anh ta cố ý chờ cô về đấy chứ?

"Em thực sự không bị thương sao?" Người đàn ông mở lời.

"Không có." Kiều Nam vén cổ tay áo lên, đưa đến trước mắt anh ta: "Em không lừa anh mà, không tin anh nhìn đi."

Cánh tay này hoàn toàn không giống như trong kí ức của anh ta. Hồi nhỏ cánh tay cô ngắn ngủn, đầy đặn, chỗ khuỷu tay có khe thịt rất sâu. Còn nhớ lần đó cô tức giận, khuỷu tay Khương Triết bị cô cắn ra một dấu răng rất sâu, ấn ký ấy tới hôm nay vẫn còn đó.

Kiều Nam khi còn nhỏ lùn hơn những đứa trẻ cùng tuổi hẳn một cái đầu, cân nặng lại lớn hơn tất cả. Mọi người đều nói đứa con gái thứ hai của nhà họ Thiệu là tên cướp nhỏ, suốt ngày la lối khóc lóc lăn lộn quậy phá, trẻ con trong khu đều không muốn chơi cùng cô.

Chỉ có Khương Triết có thể chịu đựng tính xấu của cô, thậm chí quý tử kiêu ngạo nhà họ Khương còn cho phép cô tới gần mình.

Mấy năm nay làm việc ở đài truyền hình, cô có thể chịu khổ, có thể bị coi thường, chịu thương chịu khó làm việc, đảm nhiệm những việc khổ nhất, mệt nhất cũng chẳng nói hai lời. Kiều Nam trở về nhà họ Thiệu một lần nữa, nhưng đến cuối cùng cũng không thể tìm lại được dáng vẻ lúc nhỏ kia. Cô trở thành người nhát gan, im lặng, thậm chí là nhẫn nhục chịu đựng.

Tiểu Nam, rốt cuộc mấy năm qua em đã phải trải qua những gì?

Bao nhiêu lần lời đã đến bên môi, nhưng khi Khương Triết nhìn thấy ánh mắt cố tình né tránh của cô thì lại không thể hỏi được nữa.

Anh ta biết cô đã thay đổi, cũng hiểu rõ thời gian đã kéo ra một khoảng cách giữa hai người.

Thấy anh ta chẳng nói lời nào, dường như Kiều Nam nghĩ đến điều gì đó, hỏi: "Là anh báo cho chủ nhiệm đến nhà kho cứu em sao?"

"Cái gì?" Khương Triết hoàn hồn.

Kiều Nam cúi đầu, đáp: "Không có gì. Muộn như vậy rồi mà anh còn đến tìm em, có chuyện gì không?"

Tuy hồi nhỏ họ là bạn bè chơi chung, nhưng sau mười mấy năm xa cách gặp lại nhau một lần nữa, Kiều Nam hoàn toàn không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào.

Đặc biệt là ngày cô trở lại nhà họ Thiệu ấy, Khương Triết khoác lên mình một bộ đồ trắng, ngạo nghễ xuất sắc đứng giữa mọi người. Khoảnh khắc kia Kiều Nam đã biết, anh ta không bao giờ là anh trai nhỏ mà cô có thể tùy ý bắt nạt nữa.

Anh ta là Khương Triết, người thừa kế tương lai của nhà họ Khương, tài hoa hơn người, trẻ tuổi xuất chúng. Anh ta và chị gái là cùng một kiểu người, họ đều là vinh quang của gia tộc.

"Tiểu Nam."

Một tay Khương Triết đút túi, ánh mắt thâm trầm rơi trên khuôn mặt cô: "Chúng ta không phải người xa lạ, nếu có chuyện gì em cứ tìm anh giúp đỡ."

Không phải người xa lạ?

Đôi môi Kiều Nam thoáng hiện lên một nụ cười khổ sở. Anh ta đã từng là người mà cô thân thiết, nhưng hiện tại lại trở nên xa cách. Rõ ràng là gia đình của cô, bố mẹ của cô, nhưng cô lại chẳng thể tìm được cơ hội hòa nhập với họ.

Một người ngoài lại không phải người ngoài, cảm giác này chẳng ai có thể hiểu được.

"Em vẫn tốt lắm, không cần anh giúp đỡ đâu." Kiều Nam nhàn

nhạt đáp lại.

“Tốt?” Khương Triết nhíu mày: “Hôm nay suýt nữa em đã xảy ra chuyện rồi!”

“Ha ha ha…”

Kiều Nam cười vô tâm vô phế: “Anh bị lừa rồi, làm gì mà nghiêm trọng đến vậy chứ? Em đây chính là phóng viên có đầy kinh nghiệm, sao có thể bị họ lừa được?”

Khương Triết nhìn cô chằm chằm, lông mày càng lúc càng nhíu chặt. Từ khi quay về cô còn có thêm một tật xấu: mạnh miệng.

Bất kể là gặp phải chuyện gì, bất kể là đối với người nhà họ Thiệu hay là anh ta, cô nhất định đều sẽ không để lộ ra vẻ yếu ớt của bản thân.

Khi còn nhỏ dù chỉ bị một va chạm nhẹ thôi cô cũng phải khóc lóc làm loạn trong lòng ông nội. Nhưng Kiều Nam bây giờ, anh ta nhìn vào mắt cô, cuối cùng vẫn chẳng thể nhìn thấy nửa phần tủi thân trong đó.

Đôi khi thái độ của cô đối với anh ta còn không chân thật bằng đối với Tinh Hoài.

Khương Triết mím môi nói: “Tin tức về Khải Thái càng ngày càng lan rộng, sợ rằng nhà họ Thương thiếu kiên nhẫn. Em sẽ bị đẩy đến đầu sóng ngọn gió, chỉ sợ về sau không ngừng gặp phải phiền phức, không thì em về nhà…”

“Em không sợ.”

Kiều Nam ngắt lời anh ta, từ chối thẳng thừng: “Chuyện của em, em có thể tự giải quyết, không cần phiền đến nhà họ Thiệu đâu.”

Dứt lời, cô đi lướt qua Khương Triết chuẩn bị lên tầng, cổ tay lại bị anh ta nắm chặt lấy: “Em có thể không làm phiền nhà họ Thiệu, nhưng ít nhất có thể nói với anh.”

Khương Triết tiến về phía trước một bước, khuôn mặt tuấn tú cúi xuống rơi vào tầm mắt Kiều Nam: “Tiểu Nam, chúng ta vẫn là bạn bè, bạn tốt nhất.”

Lúc nhỏ tính tình cô rất xấu, không có ai tình nguyện chơi cùng cô. Ngoại trừ chị gái, chỉ có Khương Triết dỗ dành cô.

Chóp mũi Kiều Nam chua xót, họ đều không thể quay về quá khứ, cô cũng không có khả năng trở thành con người mà bản thân đã từng mong muốn nữa rồi.

“Cảm ơn.” Kiều Nam rút tay về, giọng điệu không xa không gần: “Nếu có việc gì thì em sẽ tìm đến anh.”

Không nghe ra được câu nói của cô là có lệ hay qua loa, nhưng Kiều Nam có thể đồng ý cũng coi như đã kéo gần lại những năm xa cách trước đây của họ.

Khương Triết thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô rút tay về, đáy lòng cảm thấy mất mát.

“Đã khuya lắm rồi, anh về đi.” Kiều Nam vẫn luôn cúi đầu, không hề nhìn vào mắt anh ta.

Rất nhanh sau đó, Khương Triết lái xe rời đi.

Kiều Nam từ từ ngẩng đầu, nhìn xe đã đi xa, sắc mặt ảm đạm u ám. Mười lăm năm chia xa, đủ để thay đổi rất nhiều chuyện.

Huống chi còn có chuyện ngoài ý muốn kia, sao cô vẫn có thể là Kiều Nam của ngày trước được chứ?

Sảnh lớn sau giờ nghỉ trưa không có ai, Kiều Nam cúi đầu đi thẳng.

“Ôi!”

Đột nhiên có người kêu lên, Kiều Nam vô thức nhìn sang.

“Cô là Kiều Nam hả?”

Người đàn ông đang nói nhận ra Kiều Nam, tuy Tiêu Thận không phải nhân viên đài truyền hình nhưng thường xuyên ra vào nơi đây, mọi người đều gọi anh ta là anh Tiêu.

Bởi vì hai nhà Úc, Tiêu có giao tình sâu sắc, mọi người đều vô cùng kính trọng anh ta.

“Chào anh Tiêu.” Kiều Nam lễ phép, không hiểu sao vị thiếu gia này lại biết tên cô?

Tiêu Thận cười, đôi mắt nhìn chằm chằm cô, cẩn thận đánh giá. Cô gái này thực sự có ngoại hình vô cùng xinh đẹp, nhưng những cái khác lại rất bình thường, rốt cuộc cô có chỗ nào khác biệt chứ?

“À.” Anh ta cúi đầu đứng trước mặt Kiều Nam, giọng điệu mờ ám: “Người ở quán bar đêm đó là cô nhỉ?”

Kiều Nam ngẩng đầu, mặt đỏ bừng: “Quán bar nào cơ?”

Ôi chao, còn biết giả ngây cơ đấy?

“Tôi nhận ra giọng cô rồi.” Tiêu Thận khẽ cười, nhìn ánh mắt không phân biệt được thật giả.

Kiều Nam hít một hơi thật sâu: “Anh Tiêu, anh nhận nhầm người rồi.”

Chưa một ai có thể giả vờ vô tội trước mặt Tiêu Thận, huống chi đêm đó anh ta đã nhìn thấy một bên mặt của người con gái này. Rõ ràng là giống với cái người lúc này đang đứng cạnh anh ta như đúc, làm sao anh ta có thể nhận sai được?

“Ha ha…” Kiều Nam bình tĩnh lại: “Tôi đi làm việc đây.”

Cô nhấn nút thang máy, nhìn chằm chằm số tầng đang chậm rãi nhảy xuống, sau lưng như bị kim chích.

Tinh!

Kiều Nam nhanh chóng chạy vào thang máy, trước khi cửa thang máy khép lại, cô liếc thấy Tiêu Thận nhướng mày nhìn mình.

“Thật sự rất khó tra ra tung tích của cô đấy.” Tiêu Thận nhìn đôi mắt khiếp sợ của cô, nở nụ cười đầy ẩn ý.

Cửa thang máy khép lại, Kiều Nam chớp mắt, đại não hơi đờ đẫn.

Tất cả người của đài truyền hình đều biết Tiêu Thận là “homie” của sếp. Anh ta nói vậy là có ý gì?

Mặt đất ở hầm để xe được phủ một lớp phát quang đặc thù, Úc Cẩm An nhìn theo mũi tên đánh dấu thấy người đứng trước xe.

Trí nhớ Kiều Nam rất tốt, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp mà nhớ được biển số xe, tìm ra xe của anh vô cùng dễ dàng.

Tiếng bước chân vững vàng của người đàn ông tới gần, Kiều Nam quay đầu lại, bóng dáng cao lớn của Úc Cẩm An chỉ cách cô có hai bước.

“Sếp.”

Kiều Nam đứng thẳng người, Úc Cẩm An nheo mắt lại: “Có việc gì?”

“Người báo tin cho chủ nghiệm cứu tôi là anh sao?”

Úc Cẩm An mở cửa xe ngồi vào, tiếng động cơ khởi động kích thích màng nhĩ Kiều Nam.

“Lên xe.” Người đàn ông trong xe ra lệnh.

“Đi đâu cơ ạ?”

Kiều Nam ngạc nhiên nhìn anh, cô tới không phải để hỏi cái này.

Người đàn ông mỉm cười: “Cái đó không phải bản HD đâu.”

“Hả?” Kiều Nam ngơ ngẩn ngồi vào ghế phụ.

Chiếc xe hơi màu đen ngay lập tức khởi động máy, nhanh chóng rời khỏi hầm để xe.

Chương 14
Quẹt thẻ của anh

Sau khi lên xe Kiều Nam liền hỏi về đĩa CD, kết quả anh lại dừng xe ở bên ngoài nhà hàng Tây đắt nhất thành phố.

Nhà hàng Tây này năm kia đã được trao tặng ba sao Michelin, rất nhiều người nghe danh đã đến đây thưởng thức đồ ăn ngon. Mỗi lần đi qua cô đều chỉ có thể nhìn mà không dám đi vào.

Một bữa ăn ở chỗ này có khi bằng cả tháng lương của cô.

Đối diện với người đàn ông tao nhã đang lật thực đơn, Kiều Nam cũng chẳng quan tâm đến những cái tên món ăn bằng tiếng Anh dài dằng dặc kia, cô chỉ quan tâm đến giá tiền đằng sau món ăn mà thôi.

Mỗi món ăn đều có giá đến ba chữ số, làm bằng vàng hay gì?

"Cá hồi xông khói." Giọng người đàn ông trầm thấp, Kiều Nam nhanh chóng liếc qua giá tiền, hít sâu một hơi.

Cứ món nào đắt là anh gọi món đó!

Một phần cá hồi 998 tệ, chẳng phải cũng chỉ là cá thôi sao? Hai con cá diếc cô mua ở chợ buổi sáng mới có 25 đồng cũng đủ cho cô ăn hai bữa.

Người đàn ông tiếp tục gọi thêm ba món nữa, Kiều Nam đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, tiền ăn ai trả?

Cổ họng cô khô khốc: "Sếp, tôi…"

"Không cần cô trả tiền."

Hai mắt Úc Cẩm An nhìn chằm chằm thực đơn như cũ: "Bít tết cô muốn chín mấy phần?"

"Tôi ạ?"

Ông chủ còn gọi đồ ăn cho cô? Vậy cô có nên ăn hay là không đây!

"Tôi không ăn sống." Kiều Nam cầm cốc nước cười đáp: "Chín hoàn toàn đi."

"Cô ơi, bít tết của chúng tôi không có chín hoàn toàn ạ."

"À..."

Úc Cẩm An gập thực đơn lại đưa cho nhân viên phục vụ: "Bảy phần."

"Được ạ."

Nhân viên phục vụ vẫn giữ nguyên nụ cười trong suốt cả quá trình, Kiều Nam bĩu môi, cảm thấy nụ cười của anh ta cứ có gì đó sai sai.

Bọt nước lăn tăn trong chiếc bình màu xanh ngọc, chỉ nhìn bề ngoài đã thấy vô cùng tinh xảo. Anh không uống rượu vang đỏ cũng chẳng cần đồ uống gì, chỉ nhấp một ngụm nước trong cái ly của mình.

Kẻ có tiền khi ăn uống đều để ý như vậy, cô vẫn dễ nuôi hơn.

"Ông chủ, cái đĩa CD kia..."

"Ăn cơm trước đã."

Người đàn ông hơi nhíu mày, không vui ngắt lời cô.

Kiều Nam bĩu môi, cô không thể xác định rốt cuộc cái đĩa CD kia ghi được cái gì thì làm sao có tâm trạng ăn uống?

Nhưng sự thật chứng minh dự đoán của cô là sai lầm. Khi món bít tết chín bảy phần được đặt trước mặt cô, Kiều Nam vừa cắt một nhát, rốt cuộc không thể dừng tay lại nữa.

Giữa miếng bít tết có màu hồng phấn nhàn nhạt, vị của nó thì chẳng cần nói nhiều cũng hiểu, ngon đến muốn nuốt cả lưỡi.

Tiếng dao nĩa va chạm vào nhau vang lên, có không ít người nhìn

sang bên này, con ngươi màu nâu sẫm của Úc Cẩm An rơi trên người Kiều Nam.

Động tác sử dụng dao nĩa của cô không thành thạo, rõ ràng không phải người thường xuyên ăn đồ Tây. Phép tắc khi dùng bữa càng không có, bản thân muốn ăn ra sao thì sẽ ăn như vậy.

Người con gái ngoan hiền xuất thân từ gia đình giàu có theo khuôn phép cũ tất nhiên sẽ không có tướng ăn thế này, nhưng dáng vẻ nhai nuốt của cô lại rất có sức hấp dẫn.

Ví dụ như giờ phút này, Úc Cẩm An rất muốn nếm thử bít tết của cô rốt cuộc là ngon đến mức nào.

"Ngon hả?" Úc Cẩm An chống cằm, đưa mắt nhìn cô.

"Vâng." Kiều Nam gật đầu thật mạnh: "Ngon lắm."

Một miếng thịt đắt như vậy cô không thể lãng phí được.

Cúi đầu nhìn cá hồi trước mặt, Úc Cẩm An đột nhiên cảm thấy mất đi hứng thú ăn uống, anh cũng nên gọi bít tết mới đúng.

"Sao anh không ăn?"

Tiêu diệt xong phần của mình, Kiều Nam lại hướng mắt đến phần của anh.

Úc Cẩm An cầm lấy dao nĩa, tao nhã bắt đầu cắt. Động tác của anh từ tốn thong thả, suốt cả quá trình cắt thức ăn đều không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Ánh mắt Kiều Nam dần tối đi, mỗi lần ở nhà cô ăn cái gì, ánh mắt mẹ nhìn cô quả thực đều không thể chịu nổi. Mẹ ghét tốc độ ăn của cô quá nhanh, không lễ phép.

Khi còn nhỏ cơm ăn còn không đủ, có khi một ngày chỉ có thể ăn một bữa, làm gì có thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu xem động tác rồi tư thế có tao nhã hay không? Cô chỉ biết phải lấp đầy bụng, nếu để đói thì buổi tối sẽ không ngủ được.

"Sếp..."

Kiều Nam vừa định nói chuyện, Úc Cẩm An khẽ cười: "Nói chuyện khi đang ăn sẽ ảnh hưởng đến tiêu hóa."

Màu hồng của cá hồi nhạt hơn môi anh, ánh mắt Kiều Nam dừng

lại, thấy anh nhẹ nhàng nhai nuốt, có vẻ như đang cảm nhận hương vị.

Cô không phải tới để ăn tối, cô muốn đĩa CD cơ mà!

Kiên nhẫn chờ thêm vài phút, Kiều Nam lên tiếng lần thứ hai: "Tối hôm đó là anh báo tin cho chủ nhiệm Nghiêm tới nhà kho cứu tôi sao?"

Tính tình cô có phần nóng nảy, vô cùng không thích cảm giác chờ đợi, tò mò.

Người đàn ông vẫn cúi đầu nhai nuốt như cũ, Kiều Nam không còn cách nào với anh: "Vì sao lại muốn cứu tôi?"

Ăn bữa cơm mà cũng không yên, Úc Cẩm An nhíu mày: "Cô có biết tiền bồi thường cho nhân viên An Cẩm bị gặp tai nạn ngoài ý muốn là bao nhiêu không?"

"À..."

Úc Cẩm An đặt dao nĩa xuống, cầm khăn ăn lau miệng, "Cô mới làm việc cho An Cẩm được hai năm, tôi sẽ không mua bán thua lỗ."

"..."

Ý của người đàn ông này là anh ta cứu cô vì tiền bồi thường?

Thôi được rồi, quả nhiên là cô đã nghĩ quá tốt cho anh ta.

"Không hổ là sếp." Kiều Nam gượng cười hai tiếng: "Tính toán rất giỏi."

Người đàn ông nhoẻn miệng cười: "Đương nhiên."

Kiều Nam chính thức bại trận.

"Tính tiền."

Sau khi nhân viên phục vụ đưa hóa đơn, Úc Cẩm An đưa tay vào túi áo khoác, vài giây sau mới nhìn về phía người đối diện: "Cô có mang theo ví tiền không?"

"Có mang."

Người đàn ông gật đầu, rút tay ra, nói: "Tính tiền."

“Hả?”

Hơn mười phút sau, Kiều Nam đi ra khỏi nhà hàng Tây với vẻ mặt như đưa đám. Một bữa ăn trị giá hơn 3000 nhân dân tệ, đây là đang tìm đường chết à?

Con mẹ nó, ai nói là không cần cô trả tiền?

Đến lúc tính tiền thì nói không mang theo ví, nhất định là anh ta cố ý!

Hu hu hu…

Kiều Nam đã rụng hết một nửa tiền lương, tim gan phèo phổi đều đau muốn chết. Nửa tháng sau cô phải sống làm sao đây?

Chiếc xe màu đen rời khỏi bãi đỗ xe, Kiều Nam tiến lên phía trước ngăn lại, với tay vào bên trong cửa sổ xe đang mở: “Trả đĩa CD cho tôi.”

Đã lừa của cô một bữa cơm rồi, đĩa CD nhất định phải trả về tay.

“Đĩa CD ở nhà tôi, cô muốn tới không?”

Ánh sáng mờ nhạt từ đèn đường hắt vào đầu xe, Kiều Nam có thể nhìn rõ gương mặt thanh tú của người đàn ông kia, cô thật sự muốn bóp chặt cằm anh, hung dữ hỏi anh rằng: Anh có thể không biết xấu hổ đến mức nào nữa?

“Không muốn à?”

Ánh mắt Úc Cẩm An quét qua khuôn mặt tức giận của cô, đột ngột giẫm chân ga.

Vù…

Mã lực mạnh mẽ của chiếc xe buộc Kiều Nam phải lùi lại hai bước, cô phồng má đứng bên vệ đường tức giận mắng chửi.

Biến thái chết tiệt!

Úc Cẩm An nhìn dáng vẻ cô giậm chân đấm ngực qua kính chiếu hậu, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Sáng hôm sau, Kiều Nam đến đài truyền hình sớm hơn so với thường lệ. Cô kéo ghế dựa ngồi xuống, trên mặt bàn có một cái phong bì.

Xung quanh không có đồng nghiệp nào, vậy nên cô mở phong bì ra.

Là một tấm thẻ ngân hàng màu đen, Kiều Nam lật ngược lại, mặt sau viết ba chữ.

Úc Cẩm An.

Thẻ ngân hàng của sếp!

Nghĩ đến tiền ăn tối hôm qua, tâm tình của cô dần bình tĩnh trở lại. Đừng nói cô quá keo kiệt, 3000 nhân dân tệ là có thể trang trải chi phí điều trị một tháng cho mẹ rồi.

Kiều Nam không dám để lộ bất cứ biểu hiện gì, tranh thủ giờ nghỉ trưa, cô đến ngân hàng rút tiền.

Sau khi đưa thẻ vào máy ATM, cô mới nhận ra mình không biết mã PIN. Không thể gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, cô nghiến răng thử vận may.

Hai lần nhập sai mật khẩu, cô đành phải được ăn cả ngã về không.

Đột nhiên giao diện thay đổi, Kiều Nam mừng rỡ hét lớn, vội vàng nhập số tiền cần rút.

3000 tệ, không hơn không kém.

Roạt roạt…

Nghe thấy tiếng động bên trong máy ATM, Kiều Nam cong môi. Mật khẩu thẻ ngân hàng của sếp hóa ra lại là mật khẩu ban đầu, anh không sợ bị trộm mất à?

Đút thẻ vào máy ATM một lần nữa, Kiều Nam nhấp vào kiểm tra số dư. Khụ khụ, hành động này không được hay cho lắm, nhưng cô thật sự rất tò mò.

Mấy chục giây sau, cô trợn mắt nhìn chằm chằm vào số dư trên bảng điều khiển, lặng lẽ xòe ngón tay ra đếm mấy con số không.

Bảy số, hay tám số gì đó?

Trong thời gian nghỉ trưa là ít người nhất, Kiều Nam lén lút lên tầng hai mươi. Sau khi xem xong số dư trong thẻ, cô không dám giữ nó thêm dù chỉ một phút.

Nhiều tiền như vậy, mật khẩu của anh lại đơn giản như thế, lỡ làm mất thẻ thì sao?

Ôi chao!

Càng nghĩ càng thấy sợ, cô chỉ có thể bất chấp mò lên đưa tận tay anh mà thôi.

Chương 15
Người phụ nữ quyến rũ boss

Cả tầng hai mươi chỉ có một văn phòng, còn lại trên đó được chia ra thành phòng hội nghị, phòng nghỉ và phòng dùng để phát các đa phương tiện.

Bên ngoài phòng làm việc không có một ai, chắc là giờ nghỉ trưa nên thư ký đều đi ăn cơm cả rồi, Kiều Nam đi nhanh ra khỏi thang máy.

"Đừng căng thẳng."

Đứng trước hai cánh cửa màu đen đang đóng chặt, Kiều Nam tự cổ vũ bản thân mình. Hẳn là lúc này anh không có ở đây đâu, cô chỉ cần đi vào và đặt thẻ xuống là mọi chuyện đều OK hết rồi!

Ba mươi giây sau, hai tay cô đặt trên tay nắm cửa, Kiều Nam mở cửa ra.

Hiện ra trước mắt cô là khung cảnh tuyệt đẹp từ cửa sổ sát đất trong căn phòng, Kiều Nam nhìn một vòng xung quanh, đúng thật là chẳng thấy sếp đâu.

Cô mở ví tiền lấy chiếc thẻ ngân hàng ra, sau đó cung kính đặt nó ở nơi dễ thấy nhất trên bàn. Mọi động tác cô làm trước sau còn chưa đến mười giây, vậy mà tay cô cứ run bần bật cả lên.

Trước khi quay người rời đi, cảm giác lo lắng lại dâng lên đáy lòng khiến cô phải đi tới chiếc bàn đó một lần nữa.

Kiều Nam rút ra một cây bút máy, rồi cô xé một tờ giấy ghi chú ra và cúi người xuống bàn, chuẩn bị viết cái gì đó.

"Run cái gì mà run?" Cô nhíu mày, thả lỏng cổ tay đang căng cứng

của mình.

Nhưng nên viết cái gì bây giờ?

Cảm ơn sếp vì đã trả tiền?

Hay là, tiền trong chiếc thẻ này hơi nhiều nên sếp hãy cất cẩn thận nhá?

Kiều Nam cắn đầu bút, đôi mày càng lúc càng nhíu chặt.

Úc Cẩm An bước ra từ phòng tắm, anh vừa nhìn là đã thấy ngay bóng người đang nằm trên bàn làm việc của mình.

Vì Kiều Nam quay lưng về phía anh, nửa người trên của cô dựa hết lên chiếc bàn ở giữa phòng, còn đôi chân dài thì khép lại vào nhau tạo thành hai đường thẳng song song.

Đôi chân ấy của cô vừa thon thả mà còn cân đối, khiến cho người đàn ông duy nhất trong phòng cũng phải nheo mắt lại nhìn.

Mà người ở trước bàn chỉ lo tập trung vào tờ giấy trong tay, hoàn toàn không hề nhận ra trong phòng đã có thêm một người. Có mấy lần cô định hạ bút xuống viết, nhưng không biết phải mở đầu như thế nào.

Thôi kệ đi!

Để giấy bút về lại chỗ cũ, Kiều Nam đứng thẳng người dậy và quay đi, bỗng có một bóng người cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Áo sơ mi của anh vẫn chưa cài hết, vạt áo tán loạn bên ngoài chiếc quần tây đen, trông gợi cảm khó cưỡng.

“Anh…”

Chẳng phải anh không có ở đây à?

Ngón tay Úc Cẩm An đặt hờ lên cổ tay áo, đôi mắt nâu sẫm của anh nhìn vào đôi chân thon dài của cô. Chiếc quần jean ôm lấy đường cong ở chân cô, nếu cô mặc váy ngắn qua đầu gối thì đường cong lộ ra sẽ còn đẹp hơn nữa.

Bỗng nhiên “cạch” một tiếng!

Cửa phòng làm việc lúc này đột ngột bị đẩy ra, Kiều Nam phản

ứng rất nhanh, cô lập tức nắm chặt lấy áo sơ mi của Úc Cẩm An rồi vùi mặt mình vào sâu trong ngực anh.

Thư ký mang theo cơm trưa đi vào, không ngờ là anh còn ở bên trong: "Tôi xin lỗi tổng giám đốc Úc."

Cúc áo sơ mi của Úc Cẩm An phanh rộng, anh nghiêng người che lấy mặt người phụ nữ trong ngực mình. Thư ký không dám nhìn kỹ, ánh mắt chỉ lướt qua ngón tay phụ nữ đang đặt trên lưng quần của anh.

"Đi ra ngoài, đóng cửa lại." Người đàn ông khoan thai lên tiếng.

Câu này sao mà dễ khiến người ta tưởng tượng linh tinh quá vậy?

"Vâng." Thư ký lập tức đóng cửa lại.

Cái đầu nhỏ của Kiều Nam vẫn còn vùi chặt trong ngực của Úc Cẩm An, không dám để lộ ra tí nào.

Nếu bị ai nhìn thấy thì cô chết chắc rồi!

Tiếng bước chân dần đi xa, sau khi thả lỏng tinh thần Kiều Nam mới cảm thấy có gì đó không đúng.

"Buông tôi ra."

Người trong ngực anh đang giãy giụa, Úc Cẩm An nhìn xuống cô, sau đó cười nói: "Không phải là cô chủ động ôm tôi à?"

"Khụ khụ." Kiều Nam xấu hổ ho lên: "Tôi tới để trả thẻ cho anh."

Lòng bàn tay của cô vì nắm chặt cái thẻ ngân hàng nên đã cấn ra một vết hằn đỏ chót.

Cô vội nhét cái thẻ ngân hàng vào tay anh, rồi chạy ra thật nhanh hệt như bị ma đuổi.

Thư ký ngoài cửa không biết đã đi đâu rồi, Kiều Nam thở phào một hơi, cô vội vã vào thang máy để rời đi.

Úc Cẩm An nhìn chằm chằm vào tấm thẻ ngân hàng trong tay, vừa rồi ngón tay của cô có lướt nhẹ qua lòng bàn tay anh. Cảm giác này bất chợt loé lên, khiến anh nhớ tới gì đó.

Điện thoại báo có tin nhắn mới, Úc Cẩm An trượt mở khoá màn hình, sau đó anh không nén được nụ cười trên môi.

Chỉ lấy mỗi 3000 tệ thôi à?

Từ trên tầng hai mươi đi xuống, Kiều Nam lẻn vào phòng nghỉ nhân viên uống một cốc nước, rồi mới quay về khu làm việc của mình sau khi đã bình tĩnh lại.

“Mọi người nghe tin gì chưa? Hôm nay có một người phụ nữ tới quyến rũ sếp của chúng ta đấy, sau đó bị đạp thẳng cẳng ra khỏi cửa luôn đó!”

“Tôi còn nghe nói là người phụ nữ kia dám cởi hết quần áo luôn cơ, đúng là không biết xấu hổ mà!”

“Ủa ở đâu vậy?”

“Trong văn phòng tổng giám đốc…”

Kiều Nam bật máy tính lên, nghe mọi người bàn tán càng lúc càng sôi nổi, cô tức giận tới đỏ mặt tía tai.

Đừng nói quá lên nữa được không!

Ring ring.

Điện thoại trên bàn vang lên, Kiều Nam bắt máy với giọng điệu hết sức tức giận: “A lô!”

“Là anh đây Nam Nam.” Tinh Hoài dịu dàng cười nói: “Anh tới đưa đồ ăn ngon cho em nè, có thể đi lên được không?”

Kiều Nam lướt nhìn xung quanh, sau đó nói: “Thôi để em xuống.”

Vừa khéo cô còn chưa ăn cơm trưa, anh tới rất đúng hẹn. Khoảng mười ngày một lần, Tinh Hoài sẽ mua cho cô rất nhiều đồ ăn vặt. Vì tính chất công việc nên giờ ăn cơm của cô luôn không ổn định, đã vậy còn thường xuyên phải tăng ca, Tinh Hoài sợ Kiều Nam vì tiết kiệm tiền mà khiến cho bản thân mình chết đói bèn tự mua tới cho cô luôn.

Kiều Nam nhìn thấy mấy gói chocolate, cô cười nhận hết mọi thứ: “Cảm ơn anh.”

“Em ăn cơm chưa?”

“Em ăn rồi.” Kiều Nam không dám nói thật trước mặt anh.

Xé lớp bao bì, Kiều Nam bẻ một thanh chocolate nhét vào miệng

mình, sau đó cô cũng đưa cho Tinh Hoài một thanh: "Em đi lên làm việc tiếp đây, anh về đi."

"Cuối tuần này đi chơi không?" Lần nào cũng là Tinh Hoài chủ động hẹn cô.

Kiều Nam biết rõ suy nghĩ của anh: "Em phải đi săn tin, chắc là không có thời gian đâu."

"Vậy thì ăn với nhau bữa cơm thôi?"

Cô suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

"Nam Nam này."

Tinh Hoài mỉm cười đứng trước mặt cô, anh nói: "Đừng nên làm việc quá sức, nếu có người dám bắt nạt em thì em cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp em thủ tiêu nó!"

Kiều Nam nghe mấy lời này nhiều tới mức chai tai luôn rồi, đương nhiên là cô phải liều mạng làm việc chứ, mỗi tháng còn phải trả cả mớ tiền cho việc trong nhà lẫn bên ngoài luôn cơ mà.

"Em biết mà."

Tinh Hoài không thích công việc của Kiều Nam lắm, vì cô rất dễ gặp nguy hiểm, chẳng hề an toàn tí nào.

Trong khu làm việc vẫn còn rôm rả bàn tán về tin đồn nhảm kia. Khúc Mễ vừa uống trà hoa quả vừa nghe mấy cô đồng nghiệp nhiều chuyện đoán già đoán non, trên khuôn mặt được trang điểm tinh xảo của cô ta hiện lên một nụ cười.

Mấy cô nàng này đồn tới đồn lui cũng chẳng thấy trọng điểm ở đâu.

"Mễ Mễ." Kiều Nam đặt lên bàn cô ta một gói chocolate: "Ngon lắm đấy."

Chocolate vị matcha không quá ngọt, khiến Khúc Mễ không nhịn được ăn hết một thanh. Cô ta nhìn Kiều Nam ăn hết thanh này tới thanh khác, vậy mà eo của cô vẫn thon thả: "Thể chất này của cậu đúng là khiến người ta tức chết mà."

Nhận ra được ẩn ý trong lời nói của Khúc Mễ, Kiều Nam cười híp cả mắt: "Ha ha, trời sinh cả thôi."

Khúc Mễ phiền nhất là dáng vẻ này của cô.

Có một đồng nghiệp hấp tấp chạy vào, trên mặt người nọ là sự kích động không kiềm chế được: “Mọi người biết người phụ nữ trong văn phòng sếp lớn hồi trưa này là ai không?”

“Khụ khụ.”

Vẻ mặt Kiều Nam ngay lập tức trở nên trắng bệch, không phải chứ?